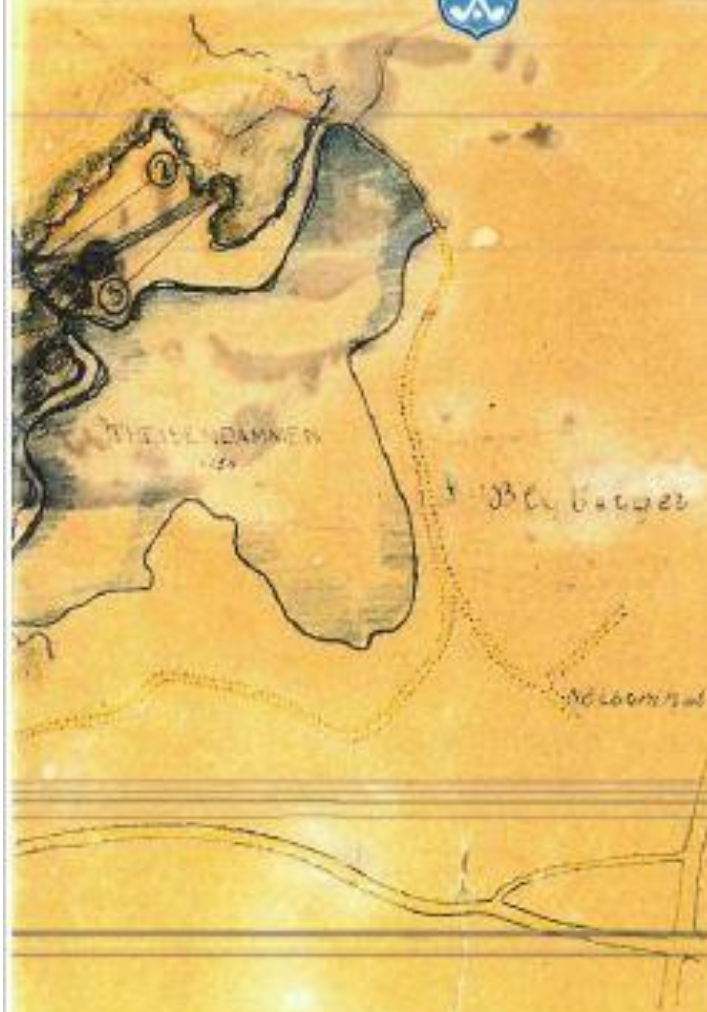

1950 **TRONDHEIM** 50 år **GOLFKLUBB** 2000

Hull nr.	Meter	Bagar
1	250	4
2	240	4
3	150	3
4	380	5
5	370	5
6	300	4
7	260	4
8	100	3
9	250	4
Total	2300	36

VE
(6)

Innhold:

Hilsen fra Norges Golfforbund	2
Hilsen fra ordføreren i Trondheim	3
Forord.....	4
Litt golfhistorie	6
Endelig til Norge	10
Golfen kommer til Trondheim	12
Historien om Sommerseter	17
De første årene	20
Dugnad og nye tiltak	25
Populære trenere	26
“Refs” fra skogsjefen	27
Det første Norgesmesterskapet	29
NM-gull og jubileum	32
Midnattsgolf - klubbens største PR-suksess	33
Bykamper og vennskap over “Kjølen”	35
En setervise	36
Kampen om 18-hulls bane	38
Hovedbygningen på Sommerseter - historien gjentar seg	44
Fra “caddie-benken” til elitegolf	46
Elitegolf	48
Fra dugnadsdrift til “millionbutikk”	51
Nidaros Golfbane	53
50-åringen - en klubb for alle.....	54
Fra månen til Sommerseter	58
Sommersetras gleder	62
Formenn, trenere og greenkeepere 1950-2000	65
Medlemsoversikt 1950-1999	66
Medlemskontingent 1950-2000	67
Utvikling greenfee - caddiefee.....	68
Økonomisk utvikling	69

Gratulerer!

På vegne av Norges Golfforbund og med hele golfNorge i ryggen gratuleres Trondheim Golfklubb med sitt 50 års jubileum. Trondheim Golfklubb er med sin anseelige alder en av de toneangivende klubbene i utviklingen av golfsporten i Norge og en av de første klubbene som ble medlem av Norges Golfforbund.

9 hulls banen på Sommersetra har gjennom årene fostret mange gode golfspillere som har representert Norge i utlandet på en meget flott og verdig måte. Når NGF har hatt behov for hjelp og bane til å arrangere mesterskap på, har det aldri vært nei å få. Det setter vi stor pris på.

Opp gjennom årene har også Trondheim Golfklubb stilt ivrige golfentusiaster til rådighet for NGFs stadige behov for kvalifiserte personer til det frivillige apparat. Felles for alle tillitsmenn er at deres innsats har og er preget av en uselvisk drive med mål for øyet å gjøre det beste for utviklingen av golfsporten i Norge. En stor takk rettes til alle tidligere og nåværende golfere for den uvurderlige innsatsen som er gjort.

På vegne av hele golfNorge rettes det varmeste gratulasjoner til Trondheim Golfklubb i jubileumsåret.

Morten Erichsen
President
Norges Golfforbund

Fra reiseliv til folkesport

“På initiativ av Reisetrafikkforeningen i Trondheim ble Trondheim Golfklubb stiftet i går kveld”, kunne man lese i Dagsavisen i 1950. Det sier litt om hvorfor golfklubben ble stiftet. Kommunen stilte med tomt ved Sommerseter og var glade for å bli kvitt kyrne ved drikkevannskilden Theisendammen.

Selv om golfbanen på Sommerseter har betydd mye for reiselivet, kom det raskt i andre rekke. “Det fremgikk at dette spillet er forbundet med adskillig mosjon” sto det i avisen etter stiftelsesmøtet. Det kan man tro når man vet at en golfspiller tilbakelegger 7-8 km på en 18-hulls bane.

Sommerseter har blitt omtalt som “Den vakreste golfbane i Skandinavia”. Mange har blitt fascinert av omgivelsene. Ikke minst under “Midnight Cup” som lar spillerne oppleve noe de knapt kan få andre steder i verden, det å spille midt på natten.

Medlemstallet steg sakte fra de 23 i 1950, men har eksplodert de siste årene. I dag kan Trondheim golfklubb skilte med over 1000 medlemmer. Det viser at golf i dag har blitt en folkesport også i Trondheim. Kapasiteten på Sommerseter er sprengt, og det er derfor godt å vite at ny golfbane er under bygging på Byneset.

20 mennesker har i løpet av de første 50 årene kunne juble over å ha slått “Hole in one” på Sommerseter. Jeg regner med at Trondheim golfklubb kan føye mange flere til denne adelslisten i fremtiden!

Lykke til med jubileet!

Anne Kathrine Slungård
ordfører

Gratulerer med de første 50 år på Sommerseter

Trondheim Golfklubb ble stiftet 28. oktober 1950 som golfklubb nr. 4 i Norge. Klubben fikk straks 23 medlemmer, og kontingenten ble satt til kr. 200 pr. år.

Når vi nå er 50 år har styret sett det riktig å samle hovedtrekkene i klubbens historie i et jubileumsskrift. Vi har samlet informasjon på alle relevante steder, men vi må dessverre konstatere at materiell fra de første 20 år er mangelfullt.

Da ønsket om plasseringen av golfbanen på Sommerseter kom passet det godt for kommunen som stilte området til disposisjon. Det gikk kyr og beitet på Sommerseter, og av hensyn til drikkevannet ville kommunen heller ha en golfbane her og et gjerde rundt eiendommen. Ved golfklubbens aktivitet og arbeid på Sommerseter er kulturlandskapet i området godt bevart, noe også turfolkene vet å sette pris på.

Takket være stor dugnadsinnsats og velvillig støtte fra Trondheims næringsliv ble banen anlagt. Spesielt har firma E. A. Smith ytet klubben store tjenester gjennom mange år.

De som startet klubben var på mange måter pionerer. De hadde tro på en golfbanen så langt nord i landet. Allerede i 1952 snakket man varmt om golf som en sunn mosjonsidrett og i 1953 startet man med barnepass på søndager for at damene skulle få spille. Golftilbud til reisende med hurtigrute og cruisebåter, og ikke minst gjennomføring av Midnight Golf, har gitt byen mye reklame langt utenfor landets grenser. Klubben har gjennom årene avholdt flere nasjonale mesterskap, nasjonale og internasjonale arrangementer. Det første norgesmesterskap for lag ble i 1954 avholdt på Sommerseter.

Trondheim Golfklubb er nå et av Trondheims største idrettslag, og har i dag ca. 1000 medlemmer. Vi har heltidsansatt daglig leder, heltidsansatt trener og deltidsansatt sekretær.

Klubben er oppdatert på data, IT og med egne Web-sider.

Kvaliteten på vår bane er i kontinuerlig forbedring, blant annet har vi startet tilrettelegging for vanningsanlegg og nye greener og Tee steder. Driften av banen, "vårt landbruk", har vi satt bort til anleggsgartner Nordtiller. Vi håper og tror vi har fulgt med i utviklingen, og at vi står godt rustet til å betjene våre medlemmer på en stadig forbedret måte i årene som kommer.

Golf passer for alle aldre og begge kjønn og gir utøveren store naturopplevelser, økt fysisk aktivitet, og bedre helse og trivsel.

Handicapsystemet gjør at alle spillere, etablerte som nybegynnere, kan konkurrere med hverandre. Men, som alle golfere vet, hovedmålet for en

golfer er å bli en best mulig spiller på sitt nivå og søke å senke eller holde handicapet sitt fra år til år.

Fremtiden for golfsporten ser generelt meget lys ut, og den økte tilstrømmingen av nye spillere vil fortsette. Sett i forhold til resten av landet har Trondheimsregionen ligget etter i utviklingen. Med nye banetilbud og bedre tilrettelegging for nye spillere håper vi dette etterslep vil avta.

Uken har som vi vet flest hverdager, og den jevne spiller har således normalt kun tid til å spille 9 hull i løpet av en virkedag. Vår sentrumsnære 9 hulls bane vil således, også i fremtiden, stå meget sentralt i utviklingen av sporten i vår region.

Jeg sender en takk til alle de som gjennom disse 50 årene har nedlagt tusenvis av dugnadstimer for klubben og på golfbanen, og ønsker alle medlemmer lykke til i jubileumsåret og årene som kommer.

Med hilsen
Per Arne Helland
Styreleder

TRONDHEIM GOLFKLUBB – 1950 – 2000

50 år er ingen alder, sies det ofte – i alle fall fra dem som selv er kommet så langt. Likevel, - ved denne milepelen er det naturlig og vanlig å stanse opp, se seg tilbake og ikke minst spekulere litt i hva som ligger foran en.

Og så er det vanlig å jubilere og feire.

“Jubilanten selv er Trondheim Golfklubb...”

I denne boken skal vi forsøke å gjøre alt dette, og jubilan- ten selv er Trondheim Golfklubb. Mellom disse to permer skal vi se oss tilbake, sette klubben inn i golfhistorien, minnes de ildsjelene som med optimisme og pågangsmot gikk fra tanke og ønske til handling og etablering av klubben og følge klubbens utvikling. Fra starten og frem til en presentasjon av dagens Trondheim Golfklubb. En 50-åring som vel aldri har fremstått i bedre ”form” enn ved jubileet og som heller ikke skulle ha noe å frykte med tanke på fremtiden.

Litt golfhistorie

Tross sine 50 år og det faktum at Trondheim Golfklubb er den fjerde eldste golfklubben i Norge, er klubben som en rene ”yngling” å regne i golfhistorisk sammenheng. Den tidligste skriftlige kilden knyttet til golf skriver seg helt tilbake til 1457 da Kong Jacob 2. av Skottland i et dekrét nedla forbud mot futeball og gowf. Årsaken var at disse to idrettene hadde grepet til de grader om seg som folkeaktiviteter på østkysten av Skottland at kongen faktisk så på dem som en ren trussel mot rikets sikkerhet. Den gang lå Skottland i en nærmest kontinuerlig krig med

England, og de to idrettene hadde fått så mange tilhengere og utøvere at dette tok interessen bort fra langbueskyting som var en viktig del av ”kompetansen” i hjemmevernet.

Når golfsporten altså var blitt et så alvorlig problem fordi den hadde vokst til en folkesport i 1457, kan man trygt regne med at spillet må ha røtter tilbake før år 1400 i dette området som i dag regnes som golfens ”vugge”.

Golfhistorikere har spekulert mye omkring selve opprinnelsen til spillet, og mange mener at denne kan ligge i de naturgitte forholdene nettopp på østkysten av Skottland. Kystlinjen mellom Aberdeen og Edinbugh ligger utsatt til for vind og vær, og Nordsjøen har lagt opp sandbanker og sanddyner som

gjennom århundre etter hvert fikk et topplag av matjord og et dekke av et spesielt og sterkt gresslag som passet godt til utøvelse av lek, sport og andre fritidsaktiviteter for befolkningen. En av de populære teoriene går ut på at det var gjeterne ved Swilken Brigde i St. Andrews som var de første spillerne. Broen ble bygget på 1100-tallet, og her moret gjeterne av de store saueflokkene seg med å slå småstein ned i alle kaninhullene som ble gravd ut blant busker og gresstuster. Gjeterstavene ble benyttet som køller, og dette mener man altså kan være selve opprinnelsen til golfspillet. Opprinnelsen til populære idretter, aktiviteter og for den saks skyld andre vellykkede "oppfinnelser" har gjennom historien alltid vært grunnlag for uenighet og strid, ikke minst mellom nasjoner som vil ta æren for å være "fødested". Selvsagt gjelder dette også for golfsporten, og striden her har og står egentlig fortsatt mellom Holland eller Flandern som det den gang het, og Skottland. Den hollandske historikeren Steven van Hengel hevder i boken *Early Golf* at spillet kan dateres helt tilbake til 1297 i Flandern og at spillet var kjent under navn som colf, colven eller kolven og at skottene tok med seg spillet derfra på 1400-tallet da det var nære handelsmessige forbindelser nettopp mellom Skottland og Flandern. Skottene bare fnyser av dette, og etter hvert har striden vel egentlig lagt seg og skottene "trøster" seg med at det i alle fall var dem som etablerte de første golfklubbene, - The Honourable Company of Edinburgh Golfers i 1744 og ti år senere The Society of St. Andrews Golfers

"Kaninavl og sauehold var det eneste problemet for sporten..."

De flate, store områdene ut mot havet ved St. Andrews var altså særdeles velegnet for sporten, og i 1552 fikk byens innbyggere rett til å drive med fotball, bueskyting og golf gjennom en skriftlig lisens utferdiget av erkebiskop John Hamilton i St. Andrews. Det er faktisk denne lisensen som er årsaken til at området senere er blitt pløyd opp og brukt til jordbruk. Kaninavl og sauehold var det eneste problemet for sporten, men trass i konkurransen fra dette, skulle området altså bli golfsportens Mekka og et senter for utvikling av golfutstyr som køller og baller.

KONGELIG SPILL

Etter fredsavtalen mellom Skottland og England i 1502 ble forbudet mot golfspill opphevet, og kong Jakob 4. begynte selv å spille golf. Da han året etter giftet seg med Margareth, datteren til den engelske kongen, markerte dette på mange måter også innføringen og utviklingen av golf i England. Golf ble også en kongelig forlystelse, og i årene frem til 1688 spilte alle regjerende monarker i Stuart-slekten golf. To konger og en dronning av Skottland og deretter fire konger av "fellesriket" Storbritannia. I det hele tatt ble golf et populært spill i kongelige kretser i Storbritannia i denne perioden og det var vanlig at hele kongefamilien deltok sammen med adelen og den øvrige honorable omgangskretsen. I England forble sporten en kongelig adspredelse og fikk ikke den folkelige forankring de hadde fått i Skottland.

Maria Stuart har fått en noe spesiell plass i golfhistorien fordi det ble betraktet som en ren skandale at hun spilte golf dagen etter at hennes andre ektemann, Lord Darnley ble sprengt i luften i et attentat i 1567,

*“To the ladies.
God bless’em and
keep them off the
Golf course...”*

- angivelig til og med sammen med den antatte attentatmannen. Dette skapte stort oppstyr, og i referatene fra rettssaken som førte til dødsdommen mot henne går det frem at det slett ikke ble sett med blide øyne på at hun drev med “sports that were clearly unsuitable to women”. Episoden ble også et av de viktigste “bevisene” på at dronningen var en person uten normal anstendighets-

følelse og med en klar karakterbrist. Det går forresten hele 200 år før vi igjen hører om feminine innslag i det skriftlige materialet som finnes om golfsporten. Dette betyr imidlertid ikke at kvinnene ikke spilte, men at de “offisielle” nedtegnelser i stor grad er preget av at den organiserte sporten på de britiske øyer var til de grader mannsdominert. Ja, fortsatt preges de

ærværdigste klubbene i England av dette, og det er symptomatisk at den mest brukte skålhilsen i britiske golfklubber er: “To the ladies. God bless’em and keep them off the Golf course”.

Først på midten av 1800-tallet ble det mer godtatt at golf også kan spilles av kvinner, og det første kvinnelige golfklubben kom med St. Andrews Ladies Golf Club i september i 1867.

Man vet for øvrig lite om reglene for det golfspillet som skottene drev med de første hundreårene bortsett fra at det også den gang var om å gjøre å slå ballen ned i hull på banen. Det er først da de offisielle konkurransene kom i gang

og sporten ble organisert i de første klubbene midt på 1700-tallet at man finner de første sirlig nedskrevne reglene – 13 i tallet. Og selv om de både er enklere og mer kortfattet enn dem vi har i dag, går det klart frem at selve intensjonen i spillet fra den gang fortsatt gjelder i fullt monn.

UTSTYRET

Vi skal ikke her gå dypere inn i historien fra de tidligste golferne og frem til dagens moderne og verdensomspennende golfsport. For dem som er spesielt interesserte i denne utviklingen finnes det mengder av litteratur, og vi kan særlig hen-vise til Halvor Kleppens bok “Golf – den eventyrlige sporten” som kom ut i forbindelse med Norges Golfforbunds 50-årsjubileum i 1998.

Likevel skal vi ta med noen ord om utviklingen av golfutstyret, som i utgangspunktet består av ballen og køllen. De første ballene vi hører om var av jern eller tre, og tidlig på 1600-tallet kom den første fjærballen laget av okselær og fylt med kokt gåsefjær og gåsedun til den var helt hardpakket.

Kravet var at en flosshatt full av tørre fjær skulle kunne fylles i den vesle ballen. Det store minuset var at en ballmaker bare greidde å lage fire baller i døgnet og dessuten at den nesten var umulig å spille med når den var bløt. Likevel skulle fjærballen bli enerådende i 250 år. Ballmakeryrket var høyt respektert og gikk i arv fra far til sønn frem til gutta-perkaballen kom i 1848 og egentlig markerer overgangen fra gammel til ny tid i golfens historie. I 1898 fikk golfentusiasten Coburn Haskell patent på den nye "Haskellballen" som ble lansert i markedet av Goodrich Rubber Company to år senere. I løpet av et par år fikk den bokstavelig talt totalt gjennomslag i markedet og med flere forbedringer fortsatt er det i dag. Ingen enkeltoppfinnelse i dette hundreåret har forbedret golfspillet mer enn ballene til Coburn Haskell.

Helt fra starten og frem til de moderne tider er det utviklingen av golfballen som har vært pådriver for utformingen av golfkøllene. De første golfkøllene ble trolig laget av ett stykke tre, - en gren fra en hasselbusk eller en kraftig kvist av et annet treslag. Like trolig er det at man den første tiden også spilte golf med bare én kølle. En periode ble køllehodene også laget av jern, men etter at fjærballen kom, ble trekøllene helt enerådende. Det eneste jernet som ble benyttet var returion et spesielt køllehode som nærmest lignet et grev og som bare ble benyttet til å få ballen ut av håpløse hindere med kvister eller stein. Man eksperimenterte i flere år med stadig hardere treslag til selve køllehodene og endte til slutt opp med det knallharde persimmon eller daddelpalmetre mens skaftene ble laget av ask eller or frem til hickory overtok i 1825. Skaftene ble spleiset sammen med hodet ved hjelp av lim og enurring med fuktig bekråd som krympet når den tørket.

Overgangen til den hardere guttaballen og senere haskellballen medførte behov for hardere køller og flere jern ble tatt i bruk mens trekøllene ble forsterket med en messingplate og fikk innfelt en bit av bein eller horn i trefflaten. På baksiden av køllehodet freste køllemakerne ut et spor, fjernet en del av tremassen og erstattet denne med smeltet bly som økte vekten i hodet. I fjærballens tid besto et "normalt" golfsett av en driver, tre treklubber, et "grevjern" og en putter av tre. I 1905 hadde den gang selve medspilleren Harry Vardon bare to trekøller i bagen, seks jern og en putter.

Endelig til Norge

Golfspporten begynte som nevnt å anta sin nåværende form på 1700-tallet og altså først og fremst i Skottland og England. Men, det var på midten av 1800-tallet at sporten virkelig begynte å spre seg over resten av verden.

“Olav måtte nøye seg med plenen på Bygdøy...”

Naturlig nok først til alle hjørner av det britiske imperiet gjennom skotske og engelske forretningsmenn og høyere befal i imperiets tjeneste. Europa ble snart erobret, og på slutten av århundret fikk spillet også gjennomslag i USA. Baner ble anlagt og klubber stiftet, og etter hvert ble det også etablert stadig mer prestisjetunge konkurranser som samlet deltakere fra hele verden, etter mønster fra “The Open Championship” (British Open) som ble arrangert for første gang i 1860 og som ennå i dag er vurdert som verdens mest prestisjefylte turnering.

De første sporene etter golf i Norge finner vi på så forskjellige steder som Skeikampen og Åndalsnes ved inngangen til det 19de århundre, og på begge disse stedene var det egentlig entusiastiske engelskmenn som bragte med seg golfutstyret sitt på feriereiser i Norge. Ellers finnes det

Bilde fra “Norsk Golf”.

også bilder av daværende kronprins Olav fra Bygdøy Kongsgård fra 1910 hvor den unge prinsen står med sitt eget golfjern. Hans mor var som kjent datter av en meget golfglad engelsk konge som hadde gitt sitt norske barnebarn et halvsett i julepresang, men Olav måtte nøye seg med plenen på Bygdøy som treningsfelt. Han hadde ingen skikkelig bane å spille på.

Først i 1921 etter at skipsreder Ragnar Halle kom hjem etter mange år i utlandet hvor han var blitt fullstendig golf-frelst, begynte ting å skje i hovedstaden. Han “smittet” mange av sine nærmeste venner og forretningsforbindelser og la grunnlaget for Kristiania Golf Klub som ble etablert i 1924. Man hadde da allerede undersøkt flere alternative områder for en golfbane, men

samme året ble det skrevet avtale med godseier Egeberg, og landets første golfbane ble anlagt på Bogstad. Først som ni-hulls bane, men i 1932 ble denne utvidet til 18 hull, og tre år etter sto også nytt klubbhus ferdig etter flere år på Bjerkodd-låven.

Det var så absolutt “fiffen” i hovedstaden som ble medlemmer i den første norske golfklubben, noe årsavgiften på 100 kroner og innmeldings-@avgiften på hele 400 kroner bærer klart bud om. Altså ikke noen sport for gjennomsnittet av befolkningen. Når sant skal sies har klubben helt opp til i dag holdt på rekrutteringsprofilen fra det øvre sosiale lag på

Oslos vestkant. Klubben har vært et slags “sluttet selskap” som i meget begrenset grad har bidratt til folkeligjøringen av golfspillet og har dermed ikke mye av æren for at golf endelig er blitt en folkesport for alle.

I 1927 ble Borregaard Golfklubb stiftet. Pådriverne her var de mange engelskmennene som arbeidet ved Borregaard Fabrikker og de engelske tradisjoner bedriften var tuftet på. Klubben ble fra starten av finansiert med midler fra bedriften og var egentlig en ren bedriftsklubb og generaldirektøren i bedriften var klubbens president. Selv om kontingenten var latterlig lav i forhold til det medlemmene av Oslo Golfklubb måtte ut med, var det heller ikke her adgang for “vanlige folk”. Slik fortsatte det faktisk helt til i 60-årene. I tillegg til disse to ble det også bygget en bane i Høsbjør ved Hamar, men denne klubben døde etter hvert hen og ble senere en del av klubben på Elverum.

Etter at golfsporten av naturlige årsaker nærmest lå død under okkupasjonen, ble det ny generasjon golfere inn etter freden i 1945. Norsk Golf forbund ble etablert på initiativ fra Oslo Golfklubb i 1948, - hovedsaklig for å ha et forum som kunne ivareta det gryende skandinaviske samarbeidet og dessuten “å tilrettelegge og utvide samarbeidet mellom klubbene”. Høsbjør og Bergen møtte ikke engang på den konstituerende generalforsamlingen, og det nye forbundet ble i mange år nærmest et underbruk. Klubbmesterskapene på Bogstad gjaldt som Norgesmesterskap helt frem til 1957 og alle Norgesmestrene i herreklassen kom fra Oslo helt til 1970. At Oslo Golfklubb har hatt presidenten i Norges Golf forbund i hele 33 av de første 50 år, sier også ganske mye om den posisjonen klubben har hatt helt opp i 90-årene.

Organisering av golf i Norge kom altså i gang med starten av Oslo Golfklubb, og enda frem til 1950 var det bare fire golfbaner og fire klubber. Veksten i årene som fulgte var også beskjeden, og det skal ikke stikkes under en stol at de som den gang svingte sine køller representerte en “elite” i samfunnet som heller ikke var særlig interesserte i å propagandere for noen vesentlig utbredelse av spillet ut over sine egne miljøer. Da Oslo Golfklubb og forbundet i 1950 diskuterte engasjement i Skandinavia Open for profesjonelle og amatører med svensker og dansker som god propaganda for spillet var ikke entusiasmen særlig stor. I protokollen fra møtet heter det bl.a. at: “Således som forholdene ligger an i Norge, hvor Oslo Golfklubb for tiden ikke kan ta imot flere medlemmer, er spørsmålet om propaganda og publisitet for golfsporten for tiden ikke av den betydning som det er fremholdt fra dansk og svensk side”.

Golfsporten hadde med andre ord – og med rette – fått stempelet som en eksklusiv snobbesport, beholdt dette i mange tiår og fikk altså ingen særlig utbredelse. Den første nye klubben i Norge etter krigen ble Trondheim

Golfklubb i 1950. Seks år senere kom Stavanger etter, og i 1958 Vestfold Golfklubb, og frem til 1972 var dette den eneste rekrutteringen som skjedde. På 24 år var tallet på klubber i Norge altså bare steget fra fire til seks – Høsbjør var blitt borte på veien. Så kom fire nye klubber mellom 1972 og 1966 før det ble stopp igjen frem til 1985. Etter 60 år med spill på norske baner og 37 år med eget forbund var golfspillet fremdeles en "lukket" sport der et fåtall nordmenn fikk slippe til.

Men så kom gjennombruddet. I løpet av de siste 15 årene er det etablert 115 klubber og bygd 80 nye baner mens tallet på golfspillere i Norge i jubileumsåret til Trondheim Golfklubb antas å ligge rundt 80.000! Og utviklingen skyter fortsatt fart!

Golfen kommer til Trondheim

Det sies om trønderen at han er impulsiv – bare han får tenkt seg om. En passende karakteristikk også på de første entusiastene som tok opp tanken om å etablere en golfklubb i trønderhovedstaden. I motsetning til det som skjedde forut for etablering av de første klubbene i Oslo og i Borregaard, gikk det nemlig ikke lang tid fra tanken var sådd og frem til etablering av så vel klubb som bane. Fantasi og pågangsmot preget den lille gruppen mennesker som først fikk ideen og luftet den innen sin nærmeste krets på høsten i 1949.

"Fantasi og pågangsmot preget den lille gruppen mennesker..."

Den lille gruppen besto i utgangspunktet av grosserer Just Meincke Finne og disponent E. A. Cappelen Smith med sine respektive fruer, begge herrerne sentrale og sterkt profilerte personer i byens næringsliv. Av disse var det nok fru Mossen Meincke Finne som hadde spilt mest golf, - hun var født og oppvokst i nabo-landet Sverige hvor golfsporten var langt mer utbredt enn her på berget. Ektemannen på sin side hadde også høstet sine erfaringer med spillet helt fra han gjorde sine hoser grønne hos Mossen ikke minst gjennom å "tjenestegjøre" som caddie for sin golf-frelste svi-

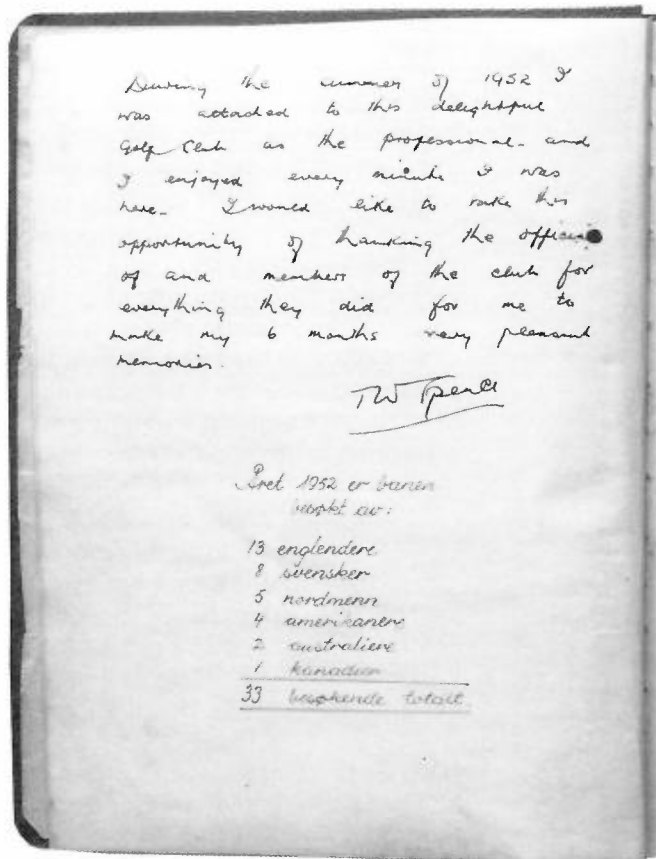
gerfar før han fikk dennes datter med seg til alters og til Trondheim. Cappelen Smith på sin side hadde både spilt og lært ikke så rent lite om golf gjennom opphold i England sammen med foreldrene. Snart fikk de også med seg oberst – senere general Birger Motzfeldt som også

hadde lært seg litt golf. Sammen begynte disse å se seg om etter områder i byens nærhet som kunne være velegnet for en golfbane, og ut over våren i 1950 ble flere alternative vurdert. Ett av disse var Leangen Gård hvor familien Stensrud var positive og interesserte. Ett annet var Lianområdet hvor Graakallbanens direktør Nils Bøkman også stilte seg velvillig, mens man også så på andre alternativer i Bymarka som Sommerseter, Tunga og Tempervollen.

I pinsen skulle ekteparet Cappelen Smith på skitur i Bymarka, men på veien stanset de opp for å se på forholdene på Sommerseter. Her var våren kommet så langt at de to i stedet pakket ut golfutstyret som lå i bagasjerommet og benyttet sjansen til å slå noen baller, og de to ble umiddelbart overbevist om at her burde byens golfbane ligge. De fikk tak i Motzfeldt som tok med seg en ljà og slo av noen greener – tre steder som senere ble gått over med en gressklipper, og senere fikk de låne en av kommunens gressklippemaskiner. Dermed var prosessen frem mot Sommerseter golfbane og Trondheim Golfklubb i gang.

Men, verken en golfklubb eller en golfbane kunne realiseres bare med en håndfull entusiaster, og nå var det om å gjøre å få med flere – og de riktige personene og tenne dem for planene. På kort tid ble kontaktene etablert, og en av de viktigste av dem var med formannen i Reisetrafikkforeningen for Trondheim og Trøndelag, disponent Tor Bratt Holst som også snart innså at en golfbane i Trondheim kunne gi meget positive utslag nettopp for den næringen han sto i spissen for. Holst, Meincke Finne, Motzfeldt og Cappelen Smith etablerte seg som arbeidsutvalg. Det ble umiddelbart etablert nødvendig kontakt med kommunen, og bygartner Quenild ble snart overbevist om spilllets fortreffelighet i den grad at han takket ja til et rimelig taktisk tilbud om gratismedlemsskap i klubben etter at den var etablert. Dette fikk klubben nyte svært godt av gjennom et positivt mangeårig samarbeid med bygartneren og hans medarbeidere. I løpet av sommeren fikk arbeidsutvalget tak i en golf trener fra Oslo som

sammen med Cappelen Smith, hans svoger ingeniør Arne Reinertsen, og Meincke Finne gikk opp og "la ut" banen slik de mente den burde anlegges.

I kommunen møtte golfentusiastene også bare velvilje og fikk klare signaler om positiv behandling av en søknad om å få leie arealene på Sommerseter. Med dette som utgangspunkt innkalte arbeidsutvalget interesserte (håndplukkede?) borgere av byen til konstituerende møte for etablering av Trondheim Golfklubb i Britannia hotell den 27. oktober i 1950.

Møtet var omfattet av det byens aviser dagen etter karakteriserte som "overraskende stor interesse" – eller med konkret bortimot et 50-talls deltagere. Formelt var det Reisetrafikkforeningen som sto som arrangør, og foreningens formann Thor Bratt Holst var også møteleder. Han tok innledningsvis opp den betydning det ville ha for byen rent turistmessig sett at en kan reklamere med en egen golfbane og orienterte så om den gunstige avtalen man hadde oppnådd for områdene omkring Sommerseter som etter hans mening egnet seg ypperlig til formålet. Meincke Finne ga en orientering om golfspilletts forskjellige finurligheter og regler, og det ble også vist en fargefilm som var laget i forbindelse med Oslo Golfklubbs 25-årsjubileum. Cappelen Smith jr. orienterte om arbeidsutvalgets virksomhet og slo fast at både utvalget og den skotske treneren som hadde vært med på å legge ut banen tidligere på sommeren mente at Sommerseter når den sto ferdig ville kunne konkurrere med alle banene her i landet. Cappelen Smith fungerte for øvrig som arbeidsutvalgets formann etter at oberst Motzfeldt på dette tidspunktet hadde flyttet fra byen .

"Lover og vedtekter for klubben ble vedtatt..."

Lover og vedtekter for klubben ble vedtatt, og til slutt ble konsul Lorentz Cappelen Smith valgt til den første formann i den nye Trondheim Golfklubb. De øvrige medlemmene i styret ble direktør Harald Knudtson (varaformann), ingeniør Arne R. Reinertsen (banesjef), disponent Just Meincke Finne (sportssjef) og direktør Thorvald Selmer (materialsjef). Brannsjef P. Strømsheim ble valgt til revisor.

Både under planleggingen av banen og i forbindelse med etableringen av klubben hadde initiativtakerne bevisst bearbeidet sine forbindelser med byens aviser og fått godt "betalt" for dette arbeidet gjennom flere artikler så vel om golf generelt og om nødvendigheten av en golfbane i Trondheim. Formannskapetets enstemmige vedtak i forbindelse med leieavtalen for Sommerseter hadde fått positiv omtale og det var heller ikke blitt noe av en fryktet motstand fra ihuga Bymarkinteresser som tvert imot var blitt overbevist om at anleggelsen av golfbanen ville bidra til en forskjønnelse av området.

Også den konstituerende generalforsamlingen ble dekket av samtlige aviser og fikk store oppslag dagen etter, men det skal ikke underslås at

avisene i sine referater fra møtet ganske sterkt påpekte at dette ikke ville bli noe rimelig prosjekt og at det nok helst var de bedrestilte som ville ha råd til å utøve sporten og bli medlemmer i den nye klubben. I Dagsavisa, Arbeider-Avisa og Nidaros ble det fokusert på at dette ikke ville bli noen billig sport. Dette med henvisning til at det ville koste mellom 30 – og 35 tusen kroner å anlegge en brukbar bane, at driftsutgiftene ville bli på 10-15 tusen i året og at nødvendig utstyr til banen også ville koste drøye 10 tusen kroner. Videre nevnte de tre avisene at også de personlige utgiftene ville bli ganske store med innmeldingsavgift på 200 kroner for aktive herrer, 50 kroner for kvinner og juniorer og samme beløp i årlig medlemskontingent mens det nødvendige personlige utstyret ville koste den enkelte hele 8-900 kroner. Bare Adresseavisen utelot dette i sin omtale og begrenset seg til å konstatere at: “For den enkelte utøver skulle golfsporten ikke bli dyrere å drive enn for en skiløper...”

“For den enkelte utøver skulle golfsporten ikke bli dyrere å drive enn for en skiløper...”

Uansett dette var det et 40-tall av de fremmøtte interesserte som tegnet seg som medlemmer på det konstituerende møtet. At “bare” 23 av disse betalte sin innmeldingsavgift og ble registrert som medlemmer innen utløpet av året har sannsynligvis hatt lite å gjøre med prisen, men var i stedet snarere et utslag av den tidligere nevnte trønderske treghet. I alle fall når en vet at medlemskontingenten først ble innkrevet for 1951 og at medlemstallet ved utgangen av det året var mer enn fordoblet til hele 51 betalende.

DEN FØRSTE LEIEAVTALEN

Kommunen hadde altså fra første stund stilt seg svært så velvillige til planene om å etablere golfbane på Sommerseter og kontakten og forhandlingene frem mot den endelige leieavtalen foregikk først og fremst med kontorsjef Odd A. Hovdenak. Årsakene til den positive holdningen og til at det hele gikk nærmest ekstremt raskt var slett ikke bare at reisetrafikkforeningen og dennes formann så overbevisende greide å argumentere for golfbanens betydning for reiselivsnæringen, av enda mer betydning var det vel at Sommerseterområdet sorterte direkte under kommunens hovedadministrasjon og var skilt ut som egen eiendom først og fremst på grunn av Theisendammen som forsynte store deler av byen med drikkevann. Kommunens problem i denne sammenhengen var at området ble brukt som beite for både kyr og sauer. Ved å disponere jorda til golfbane, ville disse husdyrene forsvinne og med dem en lenge uønsket forurensing av Theisendammen – og drikkevannet.

Dette – i sterkere grad enn å la det flotte området bli disponert av en liten gruppe som drev det som ble benevnt som en snobbesport for de få og rike – var nok grunnlaget for at Formannskapet gjorde sitt vedtak om leieavtalen uten dissens og til tross for det alle mente var svært så gunstige betingelser.

*“Theisendammen
forsynte store
deler av byen
med drikkevann...”*

Kontrakten som ble signert av finansrådmann Erling Anger og golfklubbens formann Lorentz Cappelen Smith den 6. desember i 1950 var både kortfattet og enkel i sin utforming og gjengis her i sin helhet:

KONTRAKT

Trondheim kommune og Trondheim Golfklubb har inngått følgende kontrakt:

- 1. Trondheim Golfklubb får leie jordene på Sommerseter i Bymarka med det formål å anlegge en golfbane. Arealet skal kunne overflatebehandles slik som hensynet til golfbanen krever det.*
- 2. Jordene skal ikke særskilt inngjerdes. Trondheim kommune forutsettes å sette gjerdet rundt Sommerseter nødtørftig i stand for å hindre at bufe beiter i umiddelbar nærhet av byens vannforsyninger. Tidspunkt for istandsettelsen kan foreløpig ikke fastsettes. Vedlikeholdet av gjerdet overtas av Trondheim Golfklubb når gjerdet er satt i stand.*
- 3. Leietiden skal være 5 – fem – år fra 1/1-51. Dersom leieforholdet ikke er oppsagt fra en av partenes side senest 1 år før 5-årsperiodens utløp, fornyes kontrakten automatisk for de fem følgende år.*
- 4. Bruken av jordene til golfbane må ikke legge hindringer i veien for skitrafikken over området.*
- 5. Trondheim Golfklubb skal få anledning til å innrede rom i läven på Sommerseter til oppbevaring av redskaper og materiell samt rom til avkledding og oppbevaring av tøy m.m. Innredning av slikt rom kan bare skje etter at tegninger er forelagt bygningsmyndighetene og kontrakt herom opprettet med Leiegårdskontoret.*
- 6. Leien etter nuværende kontrakt fastsettes til kr. 100,- pr. år som betales forskuddsvis til kjemneren med en halvpart hvert års 2. januar og 1. juli.*

PENGEINNSAMLING OG BANEBYGGING

Alle formaliteter var altså i orden før utgangen av 1950, og det bør straks slås fast at klubben hadde etablert et helt forbilledlig forhold til Trondheim kommune som man bevisst vedlikeholdt og videreutviklet gjennom de kommende årene. Den viktigste oppgaven å ta fatt på for styret og medlemmene var nå å skaffe de nødvendige midler for å realisere baneprojektet og skaffe til veie det minimum av utstyr som måtte til. Her kom det godt med at den harde kjerne i klubben og nettverket rundt disse besto av rimelig holdne personer i byens næringsliv. Det var formannen selv som sto for det meste av innsamlingsaksjonen, og i løpet av vinteren

greide han å skaffe til veie hele 50.000 kroner blant gode venner og forretningsforbindelser. Nok til å dekke de direkte utgiftene til å anlegge en ni-hulls bane på Sommerseter og vel så det.

Cappelen Smith “solgte” inn golfsporten og klubbens optimistiske planer for dens utvikling så godt han kunne og mange av de personer som ga sin skjerv, ble også fristet med medlemskap i klubben – noe de fleste takket ja til. På denne måten ble innsamlingsaksjonen også en rimelig vellykket rekrutteringsaksjon og “det gode selskap” på Sommerseter ble altså mer enn fordoblet dette året.

Så snart snøen ga tapt for vårsola begynte arbeidene med banen. Busker og krattskog var det den gang over alt på området, men medlemmer og innleid arbeidskraft tok fatt på oppgaver med friskt mot. Tilfellet ville også at flere av dem som var satt inn i arbeidet med Gamle Bynesvei også ble beskjefteget på golfbanen, og allerede samme høst var det mulig å spille seks av de planlagte ni hullene på banen. Riktig nok ennå under langt fra optimale forhold, men golfspill – eller i det minste trening – var kommet igang på byens nye bane.

*“Formannen
sely sto for
det meste av
innsamlings-
aksjonen...”*

Sommeren 1952 sto den nye golfbanen ferdig – stort sett slik den ligger der i dag. En del brukt, men fullt brukbart maskineri fikk klubben overta for en nærmest symbolsk sum fra Oslo Golfklubb, og det var et ikke så rent lite stolt og tilfreds styre som kunne invitere sine medlemmer til de første uhøytidelige konkurransene rundt midtsommer. En kjempeinnsats var lagt ned i dugnadsarbeid, budsjettet hadde holdt, og en kan i ettertid slå fast at golfbanen i Trondheim nok er den billigste som noen gang var anlagt i hele Skandinavia.

Historien om Sommerseter

At Trondheim Golfklubb gjennom leieavtalen med kommunen fikk hånd om en virkelig perle av en eiendom er hevet over enhver tvil. Høyt og fritt beliggende ved inngangen til Bymarka og med utsikt over byen, fjorden og områdene omkring, er Sommerseter ganske unik og representerer dessuten et gammelt kulturlandskap med bebyggelse og historie helt tilbake til 1600-tallet.

Sommerseter har gårdsnummer 434 i Trondheim og ble etter alt å dømme ryddet som seter under Torshaug Gård allerede i første halvdel av 1600-tallet. Rundt 1650 ble eiendommen bygslet av Hendrich Bager som senere ble verge i Vår Frue Kirke. Eiendommen ble kalt Bagersetra, et navn som på folkemunne hang ved stedet i flere hundre år. I skifte etter bakerenken i 1716 heter det at “Huuserne Paa same Setter gaard Befantes

Golfbane anlegges på Sommersteder i Bymarka

Et tiltak som Reisetrafikkforeningen har satt seg i spissen for. — Formannskapet stiller areal til disposisjon.

Engelsk golf trener i Trondheim og golfklubb under dannelse.

Fra Sommersteder.

Etter forhandling både fra den tekniske rådmann og finansrådmannen vedtok Trondheim formannskap i går å stille en større parsel av Sommersteder i Bymarka til disposisjon for golfbane. Styrerådet vil bli leiet bort for 5 år ad gangen og den årlige leie blir 100 kroner.

Det er Reisetrafikkforeningen for Trondheim og Trøndelag som har satt seg i spissen for dette tiltaket, og formannen, disponent Tor Braut Holst, uttaler selvstøtt sin glede over at saken nå bringes i havn. Det er forutsetningen at det skal stiftes en golfklubb her i byen, som skal ta seg av arbeidet med å sette banen i stand, og som skal sørge for vedlikeholdet o.s.v. De golfinteresserte har allerede fått oppover en engelsk trener til Trondheim, mr. Heron, og det er han som skal trekke opp banen. Det blir en 9-hulls bane — det vil si en forholdsvis liten bane — Idet en stor golfbane har opp til 18 hull.

Selve anlegget av banen kommer ikke til å koste så lite. Omkring hvert hull skal det være en sirkel med omkring 20 meters ra-

dus, hvor det skal være tett, kortklippet gress som må være jevnt og fint som et smyrnateppe, og de såkalte utslagsplassene for hvert hull krever også betydelig arbeid. Ingen av bymarkentusiastene behøver å frykte for at golfbanen skal virke skjæmmende, den vil tvert imot bare bidra til å forskjønne stedet, sier ekspertene.

Man regner med at en god golfbane i disse idylliske omgivelsene vil komme til å få betydelig interesse for turistene. Det forutsettes at hotellene vil tegne seg som medlemmer av den golfklubben som skal startes, slik at hotellene kan la sine gjester svippe opp på banen og ta et slag golf. I Amerika og England er jo golf blitt en folkesport, og interessen for spillet er også stadig økende her i Norden. I Norge har vi nå flere golfbaner, idet det er golfbaner både i Oslo og Bergen, videre ved Borregård og på Heshjør. I vår svenske naboby Östersund er det også golfbane, og her er interessen for spillet blitt så stor at det nå er under dannelse en golfklubb nummer to. Så alt tyder på at golfporten også vil gripe om seg på våre breddegrader.

Saaledis: 1t Stue Huus, 1t lidet Kiøgen med lofft ofver --- 1t Gammel Stue Huus megen forfalden, 1 Kornlade, 1t hæste Skiul til en Hæst --” – ialt verdsatt til 40 riksdaler”. Deretter kjøpte sogneprest Peder Letn på Ytterøy stedet på auksjon for sin bror kjøpmann Hans Leth og etter at han døde, giftet enken seg med en annen kjøpmann, Johan Henrich von der Lippe. Eierforholdet varte bare noen år og egentlig var det liten interesse og hyppige eierskifter frem til kapellanen i Vår Frue Kirke Jens Nibb overtok og ryddet og dyrket jorden – “der bestod af Lyng og tørre Rabber” – og Nibb skal også ha revet den gamle stuen og bygget en ny.

På auksjon i 1743 ble eiendommen med betegnelsen “avlsgaard” solgt til hospitalsforstander Jens Hansen Sommer som virkelig satset på utbygging og dyrking. Med magistratens tillatelse innhegnet Sommer i 1742 og 1745 ti engstykker ved Ilabekken, dyrket opp mer jord og tilkjørte eiendommen hver vinter 1300 – 1400 lass gjødsel fra sitt fjøs i byen. Han holdt en stor besetning med hester, kyr, sauer, geiter og en svær irsk okse og bygget dessuten en ny stuelån. Under Sommers eie startet stedets glansperiode og det er også fra den tiden dagens navn på eiendommen oppsto. Sommerseter skal derfor egentlig uttales med trykk på “Sommer”.

*“Høyt og fritt
beliggende ved
inngangen til
Bymarka...”*

Det er også etter alt å dømme Sommer som bebygde stedet med de bygninger som står der den dag i dag. Under rettssaken om eiendomsforholdene til plassene i Bymarka i 1970 beskrives husene på Sommerseter slik at dette ikke er til å ta feil av. Rett nok er husene til dels modernisert utvendig og hovedbygningen fasade stammer fra de første årene på 1800-tallet da Erlandsen eide stedet.

Henrich Sommer døde i 1762 og enken giftet seg med hører ved Trondhjems Katedralskole Simon Thaysen som drev stedet frem til 1778 og også fikk Thaysendammen oppkalt etter seg. Fru Lorentze overlevde begge sine ektemenn og solgte den blomstrende gården til eieren av nabo-gården Schønningsdal, kjøpmann Andreas Erlandsen i 1807. Han var er ivrig gårdbruker og fikk også tillatelse av det danske kanselli til å arvefeste gården. Men samtidig ble den årlige festeavgiften mangedoblet, noe som ble en stor belastning på senere eiere. I de 20 neste årene var Sommerseter på 12 forskjellige hender og ble også delt både en og to ganger inntil byens kemner Hans Ellefsen fikk samlet den og ble eneeier i 1848. I 1870-årene måtte Thaysendammen utvides for å sikre byens vannforsyning og erstatningen til Ellefsen ble satt til hele 10.000 kroner. Etter Ellefsens død ble Sommersetra i 1881 kjøpt av gårdbruker Torger Eriksen Hoel fra Rennebu for 16.000 kroner, men bare åtte år senere tilbyr han kommunen å overta for den samme summen. Statsingeniør Dahl ser flere fordeler ved at kommunen sikrer seg eiendommen – både ved at forurensingen av drikkevannet hindres og i at skogforvaltningen kan benytte husene – og formannskapet gir sin tilslutning til dette. Gården ble forpaktet bort til Mons Jyssum frem til 1918, Trøndelag Skogselskap leiet

ni mål til planteskole og brannvesenets hester beitet på et annet område mens husene ble bebodd av folk som arbeidet ved Baklidammen og senere av skogplantere og tømmerhuggere. Under 1. Verdenskrig fikk byens innbyggere tillatelse til å kjøpe potetfelter for 6 kroner pr. stk. Og snart ble hele Sommerseter oppdyrket.

“Husene ble bebodd av folk som arbeidet ved Baklidammen...”

I tiden etter dette er hovedbygningen blitt disponert av skogforvaltningen som fortsatt holder til der mens de øvrige bygningene ikke ble særlig benyttet før Trondheim Golfklubb fikk kontrakt på leie av jordarealet og låven i 1950.

De første årene

Vakrere beliggenhet for en golfbane skal man lete lenge etter, og allerede i løpet av det første året etter at banen sto ferdig ga de mange besøkende uttrykk for at dette måtte være en av de flotteste golfbanene i Skandinavia – om ikke i hele Europa. Kort og enkel adkomst fra byens sentrum og samtidig så høyt- og frittliggende og med fantastisk utsikt så vel over byen som fjorden og de omliggende områder. At banen på den tiden også var verdens nordligste, la ingen demper på lovprisningen som ble gjentatt også på trykk i aviser og golfetidsskrifter i mange land etter at begeistrede spillere på Trondheimsbesøk vendte hjem.

Sommeren 1952 ble den første “hele” sesongen for de entusiastiske medlemmene i Trondheim Golfklubb. Mye penger var lagt ned i anlegget, og den innsamlede startkapitalen var det slett ikke så mye igjen av.

Økonomien var med andre ord rimelig stram, og hadde ikke den beskjedne medlemsstokken bestått av navn hvis likvide situasjon var rimelig upåklagelig, hadde nok både styret og medlemmene sett noe mindre optimistisk på fremtiden. Det viste seg jo ganske raskt at det kostet penger også å drive en golfklubb. Helt fra pengene til å bygge banen ble samlet inn var det blitt satt to klare betingelser for driften i fremtiden; - klubben skulle ikke låne penger og man skulle ikke ha livsvarig medlemsskap. Styringen av økonomien var derfor meget streng og det var viktig at man etter hver sesong hadde nok penger "på bok" til å utbedre frostskafer og til å vedlikeholde maskineriet. Hvis noen av medlemmene ga uttrykk for spesielle ønsker måtte de ganske enkelt betale selv, - noe heldigvis flere også gjorde. For øvrig var det en positiv overraskelse at Sommerseter som en naturlig setervoll gjennom århundre hadde utviklet et gress av en type som i stor grad reparerte seg selv.

I starten av sesongen kunne en trygt slå fast at det slett ikke var mange "proffer" blant klubbens aktive medlemmer, men pågangsmotet og interessen for å lære var i alle fall på topp. Riktig nok hadde en liten kjerne en viss erfaring med spillet fra svenske baner, andre utenlandsopphold og besøk på de tre andre eksisterende banene i Norge. Disse lærte villig bort sine "kunster", men man hadde allerede etter den første høsten ganske klart sett behovet for en trener. Mr. Thv. Spence som i mange år hadde vært hjelpetrener ved en av de fremste golfklubbene i London og dessuten var aktiv spiller, var på plass som trener i den nye klubben allerede i slutten av mai. Han var den første i en lang rekke engelske trenere – eller "proer" som tilbragte den relativt korte golfsesongen i Trondheim. Uten tvil en meget dyktig trener som dessuten nok hadde særdeles lærevillige og etter hvert ambisiøse elever. Greenkeeperen var også en nøkkelperson, og han ble også sendt til Sverige for å lære mer om sitt "fag".

De første konkurranser var naturlig nok interne, men stor var jubelen da Trondheim Golfklubb så tidlig som i juni i sin første sesong sikret seg seieren 2-1 i sin første "klubbmatch". Riktig nok ikke mot noen virkelig golfklubb, men mot et lag sammensatt av offiserer på den engelske krys-

seren "Devonshire" som var på vennskapsbesøk i byen. Den første seieren og et lag fra England hvor golfen hadde hundreårige tradisjoner ble selvsagt behørig feiret langt ut i de små timer og resulterte også i store oppslag i patriotiske Trondheimaviser. Trass i nederlaget var gjestene fra "Devonshire" meget begeistret for turneringen og den måten de var blitt mottatt på av sine "motstandere" og lovet å reklamere godt for "The fabulous Trondheim Golf- course".

I løpet av sommeren ble det arrangert flere turneringer, og størst interesse og prestisje var knyttet til matchen om "Vanpire Cup", den første av en lang rekke senere vandrepokaler i klubben. Spenning var det til siste slutt, men i finalen sikret Just Meincke Finne seg seieren over Arne R.

Reinertsen og tok dermed første napp i den flotte pokalen. Allerede før sesongstart hadde klubben også etablert kontakt med Østersund som nett-opp hadde fått sin egen golfbane, og også med klubben i Sundsvall hvor golfmiljøet for lengst var etablert. Denne kontakten resulterte i den første av flere "Triangelmatcher" hvor de tre klubbene møttes i Østersund. Her

gikk det ikke så bra for trønderne som måtte reise hjem med jumboplass. På den annen side var besøket en opplevelse for medlemmene og det ble knyttet gode kontakter som ble videreutviklet i årene som fulgte.

Golf var noe nytt i Trondheim – både for byens innbyggere og for avisene. Dermed var sporten også omfattet av stor interesse og det var stadig nysjerrige tilskuere til den aktiviteten den lille gruppen av byens "besteborgere" utøvet i området. Det er åpenbart at ildsjelene pleiet sine gode kontakter i avisene, og omtalen i spaltene var egentlig entydig positiv selv om journalistene beveget seg på "ukjent mark". I Adresseavisenes første reportasje fra Sommerseter i juni i 1952 måtte man innledningsvis besvare spørsmålet om "Hva er Golf?" med å sitere Nordisk Familieboks Sportsleksikon: "- Golf er et ballspill som spilles på spesielle gress- eller sandbaner. Spillet idé er, med en kølle, ved hjelp av så få slag som mulig, å slå en liten ball fra visse utslagsplasser og ned i hull som er plassert i forskjellige avstander fra de respektive utslagsplasser". Avisens fortsetter med å slå fast at: "- selv om dette kan høres greit ut - og forsåvidt også er det - så er det ikke så enkelt som folk flest vil tro". En "analyse" som nok både daværende og senere golfere ganske sikkert skriver under på..... Til slutt i reportasjen anbefaler avisen Bymarktraverne til å ta seg en tur innom Sommersetra neste gang de er i Marka: "- Avse en time til å kikke på golfen, og vi tror noen hver vil bli fanget av spillet".

I løpet av sommeren var det da også mange som fulgte Adresseavisens oppfordring. Noen selvfølgelig for å bivåne det mye omtalte golfspillet, men også stadig flere fordi Sommersetra etter alt arbeidet som golfklubben hadde utført på eiendommen plutselig fremsto som et meget attraktivt område for folk flest. Derimot tyder lite på at så mange umiddelbart ble

“fanget” av spillet. I alle fall når en konstaterer at medlemstallet i løpet av de tre første årene bare økte med beskjedne fire personer..... Golfen ble oppfattet som en ren snobbessport og hadde derfor liten appell til “vanlige” folk. Dessuten ble det de første årene heller ikke arbeidet så aktivt med rekruttering, og i den grad det skjedde var rekrutteringen relativt målrettet. Klubben trengte jo først og fremst mer penger og da måtte man få fatt i folk som hadde nettopp dette.

Medlemmene på sin side var vel også ganske bevisste over folks oppfatning av det de drev med og også ganske klar over at her burde man trå varsomt for ikke å skape unødige motsetninger eller på annen måte irritere øvrige brukere av marka og ikke minst naboene. Ganske snart oppsto nettopp problemet med at folk slo seg ned på både fairways og greener og at idrettsfolk benyttet området til sin trening. Ikke bare hindret dette selve spillet, men det var også direkte farlig. En golfball kunne påføre en person alvorlig skade. Men, golfspillerne var altså forsiktige og særdeles høflige i de tilfellene de pent måtte be “inntrengere” om å fjerne seg og satset på å få til et best mulig forhold til publikum for øvrig. Likevel, - enkelte episoder utspant seg nok i løpet av sommeren, og i et avisinnlegg var det da også en tur-gåer som klaget over at han var blitt jaget av “forvorpne jentunger” som spilte sin snobbessport. I ettertid er det godt å konstatere at det aldri forekom alvorlige uhell på Sommerseter og at golfsporten gjennom alle år har greid å opprettholde et godt forhold til så vel naboer som andre idretter.

GOLFKLUBB,
SOMMERSÆTER.

5000

“Forvorpne
jentunger...”

Golfbanen på Sommersæter - en ny perle i Bymarka

Golf den best egnede bedriftsidrett — mere mosjon enn folk flest tror

Godt arbeid i Golfklubbens første arbeidsår

Vi har i grunnen alltid oppfattet golf som et pustespil for eldre herrer med tiltakende livlinje hvis «accelerasjon» skulle bremses ved mosjon på flate greenspener der en gikk rundt og puffet små hvite baller i hull, og hvor den meget umtalte mosjon for en vesentlig del ble meget unge gutter, populært kalt «caddies», til del der de sprang etter med «pi-kongere» fulle av koller.

Det innrømmes ærlig at vi reviderte vår oppfatning etter et besøk på Trondheim Golfklubbens hane på Sommersæter. Selv vi som ikke spilte men bare fulgte rundt fikk vi atskillig mosjon og spillerne var sine egne caddies bortsett fra en som var i den lykkelige situasjon å ha en sønn i passende alder. (Lønnen var en flaske is-cola)

Det er kanskje ikke så mange som er blitt klar over hvilken perle Sommersæterområdet er blitt etter

Når det gjelder forbehold publikum, har spillerne fi dre til å oppføre ytterst h fullt når folk kommer inn nen. Det første året var særlig plaget med dem. gen hadde giddet spaser villhisset som var her fe nå når det er så fint i plener og sønn, kommer d ne hele familier og siar o.s.v. Da må vi ha lov til pyntelig å be dem fjerne

EN NY BEDRIFTSIDRET

Golf er ikke den snobbessport som gjerne vil gi den inntrykk være. I England er det er sport. Der de flere steder six-pence kan gå og spille i de har lyst. I Oslo har nå i idrettskretsen vendt seg til i nen for å få anlagt en ba en har funnet at det kan passende mosjonsidrett for utrente bedriftsidrettsfolk. tene til koller er neppe stø utgiftene en skytter har til og ammunisjon, eller en al akiløper har til sitt utstyr m kan en godt kjøpe få og gi ler til en begynnelse og suppler hvert som framgangen i Og så kommer de ut alle ikke har kondisjon nok til seg ned i en startrop ei rundt en støvete bane etter ball.

Dessuten har golf en stø Den er «konesport», og lar den uestetisk sådan. Manne kan ha mang en hygge rundt banen

Spesielt var som nevnt forholdet til kommunen godt helt fra starten med bygartner Quenild som klubbens konsulent og et nært samarbeid med skogforvalter Fredrik von der Lippe.

Da den første sesongen var over og skiløperne igjen fikk "overta" området, konstaterte avisene at det hadde vært en god sesong. Avisa Nidaros omtalte sesongen under tittelen "Golfklubbens spillere er sikrere på ballen nå" og innledet sin artikkel med: "Oppe på Sommerseter driver en del karer og spiller golf. Hva er så golf? vil de aller fleste spørre. Golfklubben som ble stiftet for et par år siden teller nå 50 medlemmer, og det ser ut til at de fleste av disse nå har lært å slå den lille hvite ballen riktig fint ..."

Dagsavisa på sin side var allerede tidlig på sommeren blitt nærmest golf-frelst, kalte golfbanen på Sommerseter "en ny Perle i Bymarka" og konstatere at "golf er den best egnede bedriftsidretten med mer mosjon enn folk flest tror". Avisens medarbeider hadde fulgt en gruppe spillere på en runde og innledet sin reportasje som ganske godt beskriver den opplevelsen mange - også de fleste nybegynnere - hadde i sitt første møte med golfsporten både den gang og senere;

"Kunne man så bare restaurere Sommerseter. Den gamle og særpregede..."

"- Vi har i grunnen alltid oppfattet golf som et puslespill for eldre herrer med tiltakende livlinje hvis "accelreason" skulle bremses ved mosjon på flate gressplener der di gikk rundt og puffet små hvite baller i hull, og hvor den meget omtalte mosjon for en vesentlig del ble de meget unge gutter, populært kalt "caddies" til del der de sprang etter med "pil-koggere" fulle av køller". Og avisen fortsetter: "- Det innrømmes ærlig at vi reviderte vår oppfatning etter et besøk på Trondheim Golfklubbs bane på Sommerseter. Selv om vi ikke spilte, men bare fulgte med rundt, fikk vi atskillig mosjon og spillerne var sine egne caddies bortsett fra en som var i den lykkelige situasjon å ha en sønn i passende alder (lønnen var en flaske Isi-cola)".

Deretter roser avisen det arbeidet klubben har gjort med forskjønnelse av området og peker på at dette vil bli en attraksjon både for byene innbyggere og ikke minst for tilreisende fra hele verden. Til slutt bringer avisen et hjertesukk som Trondheim Golfklubb i alle år siden den gang har stilt seg bak og hatt som et primært ønske, men som ennå i jubileumsåret ikke er blitt oppfylt; "- Kunne man så bare restaurere Sommerseter. Den gamle og særpregede bygningen kunne bli en virkelig attraksjon i forbindelse med golfbanen."

Dugnad og nye tiltak

Etter en meget vellykket første sesong var entusiasmen blant medlemmene på topp. Rett nok var vel ingen av dem blitt spesielt dyktige spillere. Den sportslige fremgang var ennå en smule mindre enn fremgangen i det sosiale liv som utspilte seg på Sommersetra. Da vårsola begynte å tære på sneen, lå medlemmene i startgropa for nye innsats, og dugnadsviljen var stor. Her var det om å gjøre nå få banen klar så snart som mulig. Damene lot husarbeid være husarbeid og dukket opp allerede tidlig på formiddagen før de dro hjem for å lage middag til ekte mennene kom hjem før de begge to igjen dro tilbake til Sommersetra for å fjerne kvist og rask og reparere skader sne og kulde hadde gjort på greener og fairways.

Dugnadsarbeidet var både en plikt og en nødvendighet i mange år fremover og gikk i hovedsak ut på kontinuerlige forbedringer av banen og ikke minst av låven som var klubbhus og samtidig bolig for treneren. Her ble det årlig lagt ned et stort antall arbeidstimer, og materialer fikk man i det vesentligste som gaver eller til "innbruddspris" fra medlemmer eller disses gode forretningsforbindelser. Etter hvert ble mer og mer av låven utnyttet. Den første treneres kummerlige hybel ble utvidet, bar snart mer preg av å være bolig, garderober ble bygget og selve klubblokalet ble riktig trivelig med tilbud om kaffe, "forfriskninger" og enkel servering. Ganske snart fikk dette navnet "Det 19. hullet", og det ble betraktet som et direkte brudd på klubbetiketten dersom man avsluttet en trening eller en konkurranse uten å "slå" innom det 19. hullet.

Om golfspillet som sådant og spesielt golfklubbene i England og de andre store golfnasjonene tradisjonelt hadde vært forbeholdt herrene, var golf i Norge og i den nye klubben i Trondheim en utpreget "ekteparsport". Dette går klart frem av medlemsprotokollen. Blant de som meldte seg inn de første året var de aller fleste mann og kone. Herrene konsekvent innført med sin tittel og damene like konsekvent som "fru". Tittelen var tydeligvis viktig, for den ble ajourført helt fra første side i protokollen når den skiftet, f. eks. når en offiser fikk en høyere rang. Også resultatlistene etter konkurransene inneholdt titlene på spillerne når de ble referert i byens aviser – i alle fall de 10-15 første årene. "Fruene" var stort sett venninner og herrene godt kjent med hverandre fra handelsstand og øvrig forretningsliv. Venninnene byttet møteplass på formiddagene fra Palmehaven til Sommerseter, og herrene møtte både sine fruer og kolleger på ettermiddags- og kveldstid.

En vesentlig årsak til at sporten ble så populær for ekteparene var selvsagt også det faktum som gjelder den dag i dag; - at de spesielle handicapreglene i golf gjør det mulig for alle uansett alder, kjønn og ferdigheter å konkurrere på like fot både med hverandre og med seg selv. Allerede i

1955 ble det satt opp en egen "Ekteskapspokal" i en årlig konkurranse som var åpen for ektepar og "faste samboende". En svært populær årlig match gjennom alle senere år. Elna og Ragnar Døgger vant den første pokalen til odell og eie etter tre seire i 1965 etter flere turneringer i hard konkurranse med Per og Ada Hestbek.

Alt dette var i utgangspunktet vel og bra, men det er ingen grunn til å legge skjul på at golfernes barn nok ikke satte så stor pris på foreldrenes altoppslukende nye interesse. Tenåringene ble nok overlatt til seg selv, og de minste til barnevakten i lange perioder. Barna som ble lokket med til Sommerseter fant raskt ut at det var andre ting som var mer morsomt å holde på med enn å vente i timevis på at foreldrene skulle bli ferdig med sine runder og deretter samles for golfprat ved "det 19. hullet" som klubbhuset i låven ble kalt.

Til og med i helgene tilbragte foreldrene på golfbanen, og kanskje var det for å bøte på en smule dårlig samvittighet at Mossen Meincke Finne allerede i 1953 gikk i spissen for å etablere en barneparkering for de minste i helgene. Her ble ungene passet på og aktivisert av litt eldre piker i familiene eller i omgangskretsen som på denne måten fikk anledning til å tjene litt ekstra lommepenger.

"En av de første barnepikene på Sommersetra..."

En av de første "barnepikene" på Sommersetra denne sommeren var en sped 14-åring ved navn Liv Ullmann som var datter av en av Mossens venninner. Hun viste talenter også her, og den senere så berømte skuespillerinnen minnes nok enda den søndagen hun ble kjørt på "jobb" i Meincke Finnes splitter nye og flotte Rover.

Liv åpnet grinden øverst i Møllebakken og vinket grossereren igjennom, men akk, - hun hadde glemt å lukke bildøra som brått og brutalt ble revet av da den hektet seg fast i grindstolpen. Unge frøken Ullmann ble likevel ikke oppsagt og gjorde jobben sin til alles tilfredshet og ordningen med barneparkering fortsatte i mange år fremover.

Populære trenere

Klubbens første trener mr. Spence la et meget godt grunnlag for en positiv sportslig utvikling blant medlemmene, og etter denne første sesongen var det aldri noen diskusjon knyttet til hvorvidt man skulle skape tradisjon i forhold til å engasjere profesjonelle trenere. Mr. A. M. Le Chevalier fulgte godt opp de to neste sesongene, og hvert år senere ble medlemmene instruert og rettleidet av "proer" som tilbragte 3-4 måneder på Sommersetra. Dette var meget dyktige golfspillere med internasjonal turnerings- og trenererfaring, og de aller fleste viste seg også å være dyktige

pedagoger. I alle fall dersom en målte etter medlemmenes stadig lavere handicap og klubbens resultater i konkurranser som det ble stadig flere av.

Klubben hadde aldri noen problemer med å skaffe nye trenere og mange av dem kom tilbake flere år på rad. Man kan mer rette spørre hva det var som gjorde at disse karene var villige til å tilbringe store deler sommerhalvåret så langt nord og i en så liten klubb langt unna de mer sofistikerte og betydelig større golfmiljøene. Rike ble de i alle fall ikke av jobben, og selv om boforholdene etter hvert ble bedre enn det første lille "kottet" i låvebygningen, var det ingen luksus som møtte dem. Ikke var de vel særlig vant til utedo og brønnvann heller. Noe klart svar på dette spørsmålet er det heller ingen av de første medlemmene som har kunne gi, men det mest sannsynlige er vel trivsel og forandring. De lange lyse sommernettene virket nok tiltrek-kende, og mye tyder også på at trenerne satte pris på det gode og tette miljøet som hersket blant de relativt få medlemmene. Her ble treneren nærmest en av "familien" i motsetning til det langt mer stive og formelle miljø med stor "avstand" mellom trenere og medlemmer som var dominerende i de fleste klubber i deres hjemland og i Europa ellers.

*"Mr. Spence
la et meget
godt grunnlag
for en positiv
sportslig
utvikling..."*

Mange av de trenerne klubben har hatt opp gjennom årene har knyttet nære vennskapsbånd til medlemmer og deres familier. Det er heller ikke særlig tvil om at trenerne drev en meget verdifull markedsføring av banen på Sommersetra i deres hjemland og øvrige golfmiljøer etter vellykkede opphold i Trondheim. Og, om det var rimelig kummerlig for trenerne de første årene, bedret også dette seg. De fikk drive golfshopen med salg og utlån av utstyr, fikk inntekter av serveringen som i mange år ble drevet av trenerfruen, og selvsagt også av betalt instruksjon av enkeltmedlemmer med ambisjoner og grupper av nybegynnere. Sist men ikke minst måtte det også være en inspirasjon i dette å ha så lærevillige elever som de hadde og registrere den betydelig fremgangen i ferdigheter som mange oppnådde på kort tid.

"Refs" fra skogsjefen

Helt fra starten hadde klubben hatt det aller beste samarbeid med kommunen. Særlig med rådmannen, bygartneren som tidlig ble medlem og aktiv spiller og ikke minst skogforvaltningen. Sistnevnte var da også nabo på Sommerseter og hadde sin base for Bymarka i hovedbygningen på Sommersetra. Dette naboskapet forløp stor sett uten noen former for problemer, og likeså hadde folk i området etter hvert – om enn en smule motvillig - akseptert golfspillerne og deres aktivitet. Men, av og til oppsto det likevel ett og annet som skapte en smule irritasjon. Et eksempel som

illustrerer dette er et brev fra skogsjefen til Trondheim Golfklub, datert 2. februar i 1955.

“Da stallen ved enkelte leiligheter dessværrer har ført til gnisninger...”

Brevets egentlige formål var å informere klubben om at etaten på våren ville sette i gang med en omfattende reparasjon av Trondheim Bymarks stall på Sommerseter da denne “dessværrer ikke er i forskriftsmessig stand”. Dette brukte skogsjefen to linjer på mens brevet fortsetter som følger: “- Vi tillater oss å meddele Deres klub dette, da stallen ved enkelte leiligheter dessværrer har ført til gnisninger mellom Deres klub og skogforvaltningen. Jeg har dessværrer først i disse dager bragt i erfaring at et av golfklubbens medlemmer en dag i mai i 1954 (like etter at klubbens engelske trener var kommet) på eget initiativ flyttet vår skogskjørers hest over i søndre del av låven, da den forstyrret trenerens nattero. En vil

her peke på at Trondheim Bymark helt siden 90-årene har nyttet en del av husene på Sommerseter til sitt driftspersonale, og at en har Trondheim Helsråds spesielle dispensasjon til å holde hest der. En vil også i samme forbindelse understreke at i Trondheim Kommunes kontrakt med Trondheim Golfklubb om leie av Sommerseter av 6/12-50, står der intet om at låven skal kunne benyttes som beboelsesrom. Det har så vidt jeg vet hittil hersket det aller beste forhold mellom Golfklubben og Trondheim Bymark, og vi har helt fra starten av sett med stor velvilje på foretakendet, men vi kan selvsagt ikke gå med på urimelige inngrep i våre disposisjoner.

Hvor beklagelig vi enn må finne å måtte gjøre det, vil eventuelle gjentagelsestilfeller øyeblikkelig bli meldt av til vedkommende Rådmann. En vil ved samme høve gjøre oppmerksom på at vi i høst flere ganger fikk klager fra hageeiere i Schønningsdals-Møllebakkeområdet over at sauer var kommet ned og ødela hagene deres. Sauene var kommet seg ned fra marka fordi grinda på toppen av Møllebakken ikke var lukket. I flere tilfeller skulle dette skyldes bilende til Golfbanen.”

Styret i klubben tok brevet alvorlig, lovte skogsjefen “bot og bedring” og innskjerpet grindplikten overfor medlemmene uten å peke på at det nok også var andre enn golferne som passerte den nevnte grinda. Den nødvendige formelle tillatelsen til “beboelsesrom” i låven ble også innhentet, og snart var forholdet til skogforvaltningen like godt som begge parter ønsket at det skulle være.

Det første Norgesmesterskapet

I årene som var gått siden Norges Golfforbund ble stiftet i 1948 hadde Oslo Golfklubbs åpne klubbmesterskap på Bogstad-banen vært betraktet som det årlige Norgesmesterskapet. En konkurranse som naturlig nok ble dominert av Oslo-spillere. Trondheim Golfklubb var etablert som den første nye klubben etter krigen, og stor var både glede og stolthet da man fikk forespørsel om å stå som arrangør av det første offisielle Norgesmesterskapet i 1954. Riktig nok et lag-NM, men dog en utfordring for en liten å svært så ung klubb. Styret tok utfordringen på strak arm og så samtidig en unik mulighet til å presentere banen for landets beste golfspillere.

Arrangementet av NM ble en ny vellykket dugnadsjobb for klubben, og banen viste seg fra sin beste side da deltagerne ankom. På den annen side ble åpningsdagen et eksempel på av værgudene ikke alltid sto på trøndernes side. Selve åpningen og den første runden ble spilt i øsende regnvær med torden og lynblaff. De to neste dagene ble det heldigvis bedre vær. Det var fire lag som kjempet om seieren. Hvert lag stilte med seks spillere hvorav de fire beste talte med, og konkurransen ble svært spennende. Oslo gikk programmessig av med seieren, og til så vel egen som publikums store glede og overraskelse tok Trondheim andreplassen, bare 11 poeng bak vinnerne. På Trondheims lag spilte Leif Fløystad, Just Meincke Finne, Haakon Jørgensen, Arne R. Reinertsen, Ragnar Dogger og Fredrik Kjær. Beste individuelle resultat fikk Fløystad og Oslos bestemann med 56 poeng. Da arrangementet ble avsluttet på søndagen med en åpen turnering med 22 deltagere, slo arrangørklubben virkelig til, sikret seg seieren ved Just Meincke Finne og sørget for at bare en "utenbys" spiller snek seg inn blant de fem beste på resultatlisten.

At klubben oppnådde slike sportslige resultater allerede i sin tredje sesong, vakte betydelig oppsikt i golfmiljøet og ikke minst i Trondheims-pressen. Dessuten kom det også mange lovord så vel fra presidenten i forbundet som fra de gjestende spillerne om den flotte banen man hadde fått til på Sommersetra.

"Fortsatt var klubben dominert av 'voksne' og vel etablerte mennesker..."

TREG REKRUTTERING

Det første NM hadde gitt medlemmene blod på tann, og aktiviteten på banen økte sterkt i årene som fulgte. Nye turneringer med kamp om nye pokaler som ble satt opp av medlemmer og firmaer som støttet golfporten, mer aktiv trening og stadig mer arbeid og forbedringer av banen. Men, fortsatt var klubben dominert av "voksne" og vel etablerte mennesker. I denne sammenhengen merker en seg også at det gikk hele 12 år før det første klubbmesterskapet for juniorer ble arrangert i 1963 – for øvrig vunnet av Finn Petter Holm som etter hvert ble en meget habil golfspiller.

Landets beste golfspillere på Sommersæter

**NM for klubber fredag
og lørdag, åpen
turnering søndag.**

Som vi tidligere har meldt skal Trondheim Golfklubb i denne uken arrangere det første Norgesmesterskap for klubber her til lands. Det er anmeldt lag fra golfklubbene i Oslo, Bergen, og Borregård og selvsagt arrangøren selv, og hver klubb stiller med 6 mann. Fredag middag begynner den første matchen og så fortsetter det lørdag morgen. Hver dag blir det spilt match over 18 hull, det vil si to omganger à 9 hull, som er det anlegget på Sommersætra har å by på nå. Søndag blir det så avsluttet med åpen turnering hvor også damer vil delta.

Banen er nå i prima stand, så en har all grunn til å vente førsteklases spill under turneringen. Det er sikkert mange som har lyst til å se litt nærmere på hva golf-spillet innebærer, og de bør benytte den sjansen og avlegge et besøk på Sommersætra. Men vær hensynsfull ved passering av banen, så ikke spillerne blir forstyrret.

Der er god nok plass til at ikke noen skulle behøve å gå i veien for dem.

Selv om styret i flere årsberetninger pekte på at en økning i medlemstallet var den eneste måten man kunne bedre og sikre økonomien på, gikk medlemsvervingen tregt. Først i 1960 – ti år etter at klubben ble stiftet – passerte man 100 betalende, og dette hadde nok sin hovedårsak i at golf-sporten ikke ble oppfattet som et tilbud for "vanlige" folk. Man måtte både ha råd og ikke minst tid nok for å være med. Rekrutteringen var nok også hemmet en smule ved at en søknad om medlemskap måtte anbefales av to eksisterende medlemmer for i det hele å bli akseptert. Denne

ordningen ble først avviklet midt på 70-tallet da Birger Wist ble valgt til formann og mente at en slik regel ikke passet for en idrettsklubb. Han ville folkeliggjøre sporten og fikk også gjennom at man skulle melde seg inn i Norges Idrettsforbund.

Ut fra alt dette kan det virke som om golfklubbens medlemmer de første årene helst ville holde sporten for seg selv, men det er ikke riktig. Egentlig prøvde man hele tiden å slåss mot overklassestempelet, og gikk også stadig ut i avisene med budskapet om at golf ikke var dyrere å drive enn mange andre idretter. Et konkret og vellykket tiltak i så måte var starten på en egen "Golfskole" i mai i 1968 da man gjennom annonser og omtale i avisene gikk ut med tilbud om et ti timers grunnkurs for ny-begynnere hvor klubbens populære og mangeårige trener Eric Green sto for opplæringen. Kurset kostet 60 kroner og deltagerne fikk låne nødvendig utstyr. Samtidig ble det også arrangert et caddie-kurs for gutter under 17 år som etter kurset ble autorisert. Dette kurset kostet bare ti kroner, og guttene som ble autorisert fikk fortrinnsrett til å gå som caddie og tjene en ekstraslant og samtidig lære seg mer om golf. Begge tiltakene var en suksess og kursene ble gjennomført i mange år fremover.

"Egentlig prøvde man hele tiden å slåss mot overklassestempelet..."

Navn	Prøve	Resultat
1		
2		
3		
4		
5		

Golfskolen og andre PR-tiltak skulle vise seg å gi positive resultater. I årsrapporten fra PR- og Skolekomiteen for 1975 heter det at: "- Vår idrett har fått vind i seilene, og våre anstrengelser for å få nye medlemmer har båret frukter.

Klubben har nå kommet opp i et medlemstall på 213, hvorav 107 er kommet til de to siste sesongene. (Feiltrykk eller stort frafall av gamle medlemmer? Red. anm.) Aktiviteten på banen er nå så stor at vi ikke lenger er interessert i å gå aktivt inn for å skaffe medlemmer. Vi regner med at det vil skje en naturlig rekruttering blant mennesker som får høre om sporten fra bekjente, eller som ganske enkelt har fattet interesse for den på egen hånd, og at denne naturlige tilgang vil tilfredsstille vårt ønske om nye medlemmer inntil videre."

NM-gull og jubileum

Ved inngangen til 70-tallet hadde klubben vokst til ca. 180 medlemmer og hadde dessuten bygget opp en aktiv og stadig bedre juniorgruppe. I 1970 gikk det individuelle Norgesmesterskapet av stabelen i Trondheim, og klubben noterte seg nok en gang for et meget vellykket arrangement og brukbare resultater for klubbens aktive spillere både på herre- og damesiden.

Klubben hadde altså fått spillere som kunne konkurrere blant de 5-10 beste i landet i sine klasser, og i 1974 kunne man dessuten feire klubbens første individuelle Norgesmester. Vivi Horn Marstrand var riktig nok opprinnelig Oslo-jente og var nesten flasket opp på golfbanen i Oslo siden

“Det hadde tatt klubben 24 år å “dra hjem” dens første NM-gull...”

hun var 11 år. Hun hadde hatt fast plass på seniorlandslaget fra hun var 14, deltatt i EM og VM og hadde dessuten tatt sitt første NM som 18-åring i 1967. Hun flyttet til Trondheim etter å ha blitt “trønderfrue” i 1971 og meldte seg inn i Trondheim Golfklubb. Fra samme øyeblikk var hun klubbens stjernespiller, og selvsagt fullt ut akseptert som trønder så god som noen.

Norgesmesterskapet i 1974 gikk på Bogstad, og Vivi lå faktisk dårlig an etter første dag, men på den andre dagen startet hun med fem strake par, og siden kunne ingen true henne. “Hun spilte to av de beste rundene noen dame har prestert i et NM”, skrev Aftenposten etter mesterskapet. Jubelen i Trondheimsleiren sto selvsagt i taket, og Vivi feiret seieren med å drikke champagne av vandrepokalen hos Ben Yosef søndag kveld. Vel fortjent – syntes klubbmedlemmene som konstaterte at det hadde tatt klubben 24 år å “dra hjem” dens første NM-gull. Vivi representerte sin nye klubb med

bravour både nasjonalt og internasjonalt i flere år før hun – som så mange andre damespillere – valgte å prioritere små barn og familie og derfor trakk seg tilbake som aktiv golfspiller. Men, hun ble et forbilde for de kvinnelige medlemmene i årene fremover og står fortsatt som den historisk beste damespilleren i Trondheim Golfklubb.

F. v.: Elna Dogger, Gunvor Hoff Grendahl og Mossen Meincke-Finne. Dogger og Meincke-Finne er henholdsvis medlem nr. 17 og nr. 5 fra 1950.

I 1975 kunne klubben markere sitt 25-årsjubileum med jubileumsturnering og en rekke andre matcher og aktiviteter gjennom en hel uke på Sommersetra. En klubb i fremgang og en sport i fremgang, ble det slått fast, og under selve jubileumsfesten på Prinsen, ble jubilarer hyllet, overrakt gaver av forbundets president, representanter for kommunen, vennskapsklubber og andre spesielt inviterte gjes-

ter. Spesielt satte man naturlig nok stor pris på de positive uttalelsene fra Trondheim kommune og Idrettskretsen som bar bud om at begge “instanser” var velvillig innstilt til at klubben skulle få utvide banen til 18 hull.

Midnattsgolf - klubbens største PR-suksess

Avisutklipp og årsberetninger gir klare beviser på at de som sto i spissen for Trondheim Golfklubb helt fra starten av var særdeles dyktige til å skape PR for sporten. De stilte ikke sitt lys under en skjepp, men utnyttet nær sagt alle muligheter og en hver anledning til å få medieomtale. I løpet av de 50 årene klubben nå har eksistert er det likevel ett spesielt PR-tiltak som må betegnes som det desidert beste. “Midnight Cup” og “Midnight Golf” har gjort så vel Trondheim Golfklubb som banen på Sommersetra verdensberømt i golfkretser og gjennom alle år trukket til seg spillere fra alle verdenshjørner.

Hvem som først hadde ideen er for forfatteren ukjent, men det er et faktum at det var klubbens daværende trener A. M. Le Chevalier som overbragte styret den første Midnight Cup-pokalen i 1954 og som avsluttet sitt brev til “The President and Committee” med følgende setning: “- I trust that this competition will become World Famous, and wish the Trondheim Golf Club prosperity and success in the future.” Selve cupen ble en suksess fra den første gang ble vunnet av Leif Fløistad. (Damene fikk sin egen cup to år senere, og første vinner var Elna Taxt).

Fra starten av var Sommersetra verdens nordligste golfbane og også den eneste golfbanen der man faktisk kunne spille golf i “dagslys” fra midten av mai til midten av juli. Allerede i 1953 innså man verdien av dette, og lot suverent være å kommunisere at det dog allerede var kommet en golfbane i Umeå i Sverige som lå enda noen breddegrader lengre nord. I samarbeid med Reisetrafikkforeningen ble det utarbeidet og distribuert en egen brosjyre som presenterte byen og golfbanen med “Midnight Golf”, og som selve rosinen i pølsen presenterte man også et spesielt “Midnight Golf Certificate” som kunne kjøpes av alle som gjennomførte en runde rundt midnatt. Og, responsen var ikke mindre enn enorm. Golftidsskrifter over hele verden presenterte nyheten og kom til Trondheim for å lage helsider reportasjer, TV-selskaper fra USA og England gjorde opptak, og de stadig flere utenlandske innehavere av sertifikatet formidlet begeistret sine erfaringer og begeistret omtale av begivenheten i sine hjemlige miljøer.

*“Golftids-
skrifter over
hele verden
presenterte
nyheten og
kom til
Trondheim...”*

Trondheim Golfklubb hadde skutt “gullfuglen”, og holdt den bevisst “varm” i mange tiår fremover. Det virkelige høydepunktet i denne sammenhengen kom i 1974 da et fem manns britisk TV-team gjorde opptak

Midnattsgolf i Trondheim i amerikansk farge-televisjon?

Brosjyre som vakte oppsikt i USA

Farge-televisjonen vinner stadig større og større terreng i USA for tiden, selv om apparatene nok ikke er å få kjøpt for menigmannen ennå.

En av de store selskapene CBS åpner med det første to nye studier for farge-televisjon, hvorfra det skal sendes faste programmer hver uke.

— Hvordan rekrutteres så programmedarbeiderne for TV?

Adresseavisens spørsmål besvares av Trondheimsmannen Abel Abrahamson, som er knyttet til en av de store studios for farge-fjernsyn.

— Først og fremst kommer det folk fra radioavdelingen, som jo igjen vesentlig er rekruttert av avisfolk. Det kommer også folk direkte fra daga-

av Midnight Cup på oppdrag av flyselskapet British European Airways. Teamet brukte hele fire dager på opptakene. Ideen var å presentere Europas ni mest kjente golfbaner og deres omgivelser. Sommersetra og Trondheim var blitt valgt på grunn av midnattsgolfen. BEA produserte også 75000 brosjyrer om "Golf in the Sun", og filmen og brosjyrene ble distribuert verden over, - til mange land i Europa, til USA, Australia og Syd-Amerika. Ikke merkelig at så vel golfklubben som Reisetrafikkforeningen både var stolte og tilfredse med en så enorm gratisreklame for Trondheim som golf- og turistby. Den dag i dag har midnattsgolf på Sommersetra sin helt udiskutable plass i markedsføringen av byen til tross for at det de senere årene er blitt flere golfbaner både i Norge og andre land som kan tilby "Golf in the midnight Sun".

Bykamper og vennskap over “Kjølen”

Om Midnight Cup ble et svært populært arrangement for medlemmer og tilreisende golfspillere gjennom alle år, ble likevel sesongens høydepunkt for klubbens egne medlemmer de årlige bykampene mellom Trondheim og Østersund. Starten på denne tradisjonen fant sted så tidlig som i 1952, - det første året Trondheimsgolferne kunne spille på sin nyanlagte ni-hulls bane på Sommersetra. Allerede under arbeidet med etablering av klubben tok man kontakt nettopp med Østersund Golfklubb som noen år tidligere hadde tatt i bruk sin flotte bane på Frøsøn utenfor byen. Svenskene hadde som nevnt allerede fått et stort antall klubber og baner rundt omkring i landet, og golfen hadde fått langt bedre fotfeste enn i Norge.

Henvendelsen fra Trondheim ble positivt mottatt av svenskene som straks inviterte til bykamp og en “utbytesrik og trevlig weekend” i Østersund. De var også stolte over sin nye bane og ville mer enn gjerne vise den frem. Trondheim takket selvsagt ja, og reisen over grensen i privatbiler med lunch på Storlien bar preg av å være den rene familieturen. Forventningene var store, og her skulle det bli både golfspill og festligheter. Det ble det da også, og om svenskene oppskriftsmessig knuste sine norske gjester i konkurransen på banen, gjorde trønderne ved hjemkomsten i alle fall krav på å ha vunnet festen. Det hele ble til de grader vellykket at invitasjonen til gjenvisitt neste sesong ble overbragt allerede under middagen lørdag kveld.

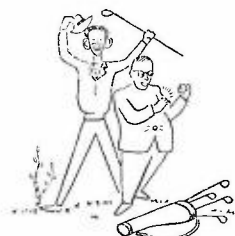
I 1954 kom Østersund på besøk til Sommerseter, og dermed var tradisjonen etablert. Vertskapet i Trondheim Golfklubb hadde forberedt arrangementet godt og lenge, og særlig hadde damene gjort en kjempejobb med den sosiale delen av arrangementet. Det var stor stemning fra første stund, og det hele toppet seg virkelig da Mossen Meincke Finne ledet sitt ”damekor” i fremføringen av sin selvskrevne sang som var en hyllest til golf, golfere og Sommerseter. Vi gjengir teksten her, - først og fremst fordi den sier mye om miljøet og den humor som hersket blant medlemmene i de første årene:

En setervise.

(Melodi: Å jeg vet en seter)

Å, jeg vet en seter
 hvor alle går å leter
 blant buskene og trærne
 Ja, de er gå'ne og gærne
 For se dem når de finner
 en kule hvit som skinner
 da er temp'ramentet på sitt kokepunkt
 Luften den er mettet,
 Stemningen fortettet.
 Nåde den som nyser, snorker, tar en liten hikk.
 Han tar da nemlig sleggen,
 slår som bare degger'n
 Hans verden den er samlet om den bitte lille prikk!

Dette kalles sport, du,
 En skjønner ikke stort, du
 Men kanskje er det det at
 de kan bruke bløthatt.
 Engelsk schwung i klærne,
 Svikt i begge knærne,
 Så må du ha bil og stol og trolleybuss!
 De sier at effekten
 er at hele sekten
 blir så ung og glad og sprek og vill som aldri før.
 Livskraft eksporteres,
 Brystvidden forceres.
 Skredderen arbeider i et eneste kjøp.

Lønn du får for strevet.
 Lenge får du leve
 "Kalaskulan" forsvinner
 Adonisen opprinner.
 Golfen triumferer
 men Eros ferierer
 Kvinnen får igjen sin kyske jomfrudom.
 Det siste er ei bra det,
 for kvinnen vil ei ha det,
 og sannelig det kan vel bli for tørt og trist iblant!
 Det skjer dog ofte under
 og etter noen runder - - -
 husker mannen på hvor lykken egentlig opprant

Så en dag kom kvinnen
 som den hulde binnen
 Nu svinger hun sin kølle
 med mannen i sitt følge,
 Og livet oppå sentra
 er blitt sånn tete a tetra
 seterdriften blomstrer opp så rikt som aldri før.
 Men ennu er det flere
 som ikke skjønner be're
 enn at de lar væren gå og være for seg selv,
 De rette får i flokken
 vil samle hele skokken
 Da slipper fåret undre seg hva vær det blir om kveld.

Vi slår på alle trommer
 for gjestene som kommer.
 Vi håper at de kjenner
 at kampens hete brenner!
 at trønderne kan gi dem
 noe som kan si dem
 at det med kule til en trønder er det noe ved.
 Vi som er i "branchen"
 er glad for vi har chansen
 å vise dere litt av charmen seterdriften gir!
 Et hjertelig velkommen
 du slanke og du med vommen!
 Vi håper uka her hos oss en fulltreffer nu blir

I 1954 skulle vennskapsmatchen etter planen igjen gå i Østersund, men da hadde golferne i Sundsvall meldt seg på og inviterte både trønderne og Østersundsklubben til sin bane. Dermed ble "Triangelmatchen" etablert og fortsatte som sådan med alternering mellom de tre byene frem til Sundsvall trakk seg ut av samarbeidet i 1963. Østersund og Trondheim fortsatte som tidligere og videreutviklet det nære samarbeidet som kom til å bety stadig mer både sportslig og sosialt for begge parter.

De første årene måtte for øvrig damene nøye seg med å være tilskuere til spillet på banen og i stedet gjøre sin innsats på det sosiale plan. Men, i 1957 slapp også damene til, og Trondheimsfruene var ikke snauere enn at de slo til for fullt og vant sin første match. Og ikke nok med det; de fortsatte å spille godt de neste årene både på hjemme- og bortebane og vant den første bypokalen til odel og eie etter tre seire i 1964. Feiringen av denne bragden ble virkelig skikkelig, og damene unnlot selvsagt ikke å påpeke at klubbens herrelag faktisk måtte bruke 10 år før de tok sin første

"De første årene måtte for øvrig damene nøye seg med å være tilskuere..."

seier i bykampene. Etter hvert ble det mer balanse i regnskapet. Samarbeidet mellom Trondheim og Østersund fortsatte i alle år, og i 1966 fikk juniorene også delta.

I 1979 ble Trondheim Golfklubb invitert til besøk og vennskapsmatch mot Härjedalsfjällens Golfklubb i Funäsdalen. Også dette ble en så hyggelig tur at den resulterte i at de nye svenske vennene ble invitert til gjensitt i Trondheim året etter. Denne utvekslingen fortsatte hvert år frem til 1995 da svenskene meldte forfall til å komme til Trondheim, men også her er det etablert gode kontakter klubbene og medlemmene imellom, og den fine 18-hulls banen i Funäsdalen besøkes fortsatt ofte av golfere fra Trondheim og Trøndelag.

Kampen om 18-hulls bane

Det er et ubestridelig faktum at en fullverdig golfbane skal ha 18 hull. Uansett hvor fin banen på Sommersetra er med en enestående beliggenhet og med midnattsgolf som har gjort banen ”verdensberømt” har den fortsatt bare ni hull som altså må spilles to ganger i en full match. De siste 25 årene har Trondheim Golfklubb kjempet for en utvidelse av banen, og i jubileumsåret er det bare å konstatere at denne kampen for lengst er over og at Sommersetra fortsatt ”bare” har ni hull. Innsatsen og ikke minst antall arbeidstimer som er lagt ned i denne saken gjennom årene er utrolig, og for en utenforstående er det like utrolig at Trondheim Golfklubb virkelig sto på og holdt motet oppe gjennom hele denne perioden. I dag kjenner vi det endelige utfallet av kampen, men selv i en jubileumsbok kan en ikke unnlate å peke på at Trondheim Golfklubb faktisk betakkert seg da den første gang ble forespurt om det var ønskelig med en utvidelse. Kanskje ikke så merkelig at få av dagens medlemmer kjenner til det som skjedde.

Her skal vi bare kort berette at det midt på 60-tallet ble arbeidet med planer om bygging av høyblokker rundt Theisendammen. Politikerne og opinionen var som alltid delt, men motstanderne som heldigvis vant frem, henvendte seg direkte til golfklubben og ba om at den nå

måtte komme på banen og si klart fra om sin interesse for å overta arealet mellom Theisendammen og Fjellseterveien. Det tyder på at det ikke bare var en smule arroganse, men også lite fremsyn som preget styret i klubben da det avviste ”tilbudet” og svarte at de mye heller ønsket et skikkelig gjerde rundt det eksisterende området.

DET FØRSTE FORSØKET

Til tross for et vellykket 25-årsjubileum som viste at golfklubben var en livskraftig jubilant i fremgang, var det også visse mørke skyer på himmelen ved inngangen til 70-tallet. I den vanlige opinionen i Trondheim var

det fortsatt slett ikke så få som mente at golfklubben var en altfor privilegert elite som hadde fått alt for stor makt over en av Bymarkas perler. Sommersetra burde etter stadig fleres mening åpnes for allmen ferdsel og bruk, og golfbanen burde legges ned. Alternativt burde golferne finne seg et annet område å drive sin "lek" på. De ivrigste Bymarktraverne ledet an i denne motstanden mot golfen, og som representanter for det store flertall av byens befolkning fikk de også et visst tak på de lokale myndighetene – i alle fall på den kommunale administrasjonen. Politikerne på sin side var mer eller mindre lunkne i dette spørsmålet, - det var ikke mye politisk gevinst å hente i det å støtte golfklubben. Merkelig nok var det faktisk på venstresiden klubben fikk en viss støtte.

"De ivrigste Bymarktraverne ledet an i denne motstanden..."

Klubbens styre følte dette sterkt og i 1974 ba formannen om et møte med rådmann Odd Sagør. Rådmannen viste seg velvillig innstilt. Gjennom mangeårig kontakt med Trondheims vennskapsby Dunfirmline hadde Sagør kjennskap til sporten og mente den hadde utviklingsmuligheter også her på "berget". Wist og Sagør kom godt ut av det med hverandre, og Sagør lovet å støtte klubben, noe som raskt resulterte i at han fikk igjennom en 40-årig og svært gunstig leieavtale for Sommersetra. Dessuten stilte han spørsmål om ikke en golfbane egentlig skulle ha 18 hull. Dette var noe Wist måtte bekrefte, og rådmannen oppfordret klubben til å jobbe med dette. – Tiden arbeider for dere, sa Sagør.

Styret tok oppfordringen på strak arm, og i årsberetningen for jubileumsåret 1975 heter det: "På bakgrunn av den positive velvilje fra Trondheim kommune, har styret besluttet å utarbeide planer for utvidelse av vår bane til 18 hull. Disse planer er under utarbeidelse med velvillig assistanse av

rådgivende ingeniør Arne R. Reinertsen”. Reinertsens overlot mye av det faglige arbeid til golfkollega og landskapsarkitekt Hans Kjærem og i januar 1977 la klubben i et møte med kommunen frem en disposisjonsplan for Sommerseter. Den eksisterende banen utgjorde ca. 180 da og utvidelsen som omsluttet banen på alle kanter unntatt mot øst der den grenset mot Theisendammen, omfattet et areal på ca. 300 da. I søknaden pekte golfklubben på den sterke økningen i medlemsmassen og aktiviteten på banen, og at dagens ni-hulls bane på ingen måte ville gi plass til en forventet økning. Samtidig “fridde” man også til skifolket som man mente ville få nye flotte områder å boltre seg på, men innrømmet at golfsporten vanskelig kunne kombineres med andre aktiviteter sommerstid. Noen år tidligere var det for øvrig bygget en lysløype rundt golfbanen som ble hyppig benyttet til mosjonsturer for folk i området og som treningsløype for mange idrettslag. I søknaden hadde man også spesielt pekt på et areal på ca. 20 da nord for bygningene på Sommersetra for utbygging av en drivingrange og ba om at dette måtte behandles særskilt.

“Optimismen var stor i klubben, men etter som saken ble kjent...”

Optimismen var stor i klubben, men etter som saken ble kjent gjennom media, begynte protestene å strømme inn og søknaden ble avvist i avdelingsstyret for Kirke, Kultur og Fritid i desember. Avdelingsstyret sa seg dog villig til å vurdere nye forslag fra golfklubben etter behandling i Idrettsrådet. Dette ble starten på en ren “kanossagang”

som skulle pågå i 20 år før det endte med at golfklubbens drøm om en 18-hulls bane en gang for alle ble lagt i grus. Den kunne skrives en egen bok om denne saken, men her skal vi begrense oss til å nevne de viktigste høydepunktene og nedturene frem mot det endelige avslaget. Dem skulle det vise seg å bli mange av.

Klubben tok ikke et nei for et nei, og var fortsatt optimistiske først og fremst fordi det til og med i premissene for avslaget ble gitt uttrykk for at kommunen fullt ut aksepterte golfsporten i seg selv og behovet for en større bane. I løpet av det neste året ble det utarbeidet ikke mindre enn åtte alternative forslag til utvidelser som ble fremlagt og behandlet i Idrettsrådet som en del av rådets utredning om “Utbyggingsplan for friluftaktiviteter Bymarka øst” som omfattet Sommerseter, Tunga, Torshaug og Lavollen. Her fikk idretten selv uttale seg, og behandlingen ble meget positiv sett fra golfklubbens side. Alle idrettslagene i området, Sør-Trøndelag Skikrets og Idrettskretsen samlet seg om et av alternativene og ga klart uttrykk for at utvidelsen av golfbanen var positiv og i seg selv ville medføre en forskjønning av området samtidig som hele det arealet golfbanen ville “okkupere” i sommerhalvåret ville gi store muligheter til et mangfold av aktiviteter vinterstid. Bare Trondheim Skiklubb reserverte seg og foreslo et av de andre alternativene.

Da planene ble presentert i media, tok det imidlertid ikke lang tid før motstanderne kom på banen både i form av leserinnlegg i avisene og pro-

tester direkte til kommuneadministrasjonen. Det hele endte med at avdelingsstyret i KKF i juni fattet følgende vedtak: “- Avdelingsstyret kan ikke gå med på utvidelse av golfbanen slik som foreslått i Idrettsrådets utredning...”. Samtidig ba avdelingsstyret kommuneadministrasjonen ta kontakt med både Idrettsrådet og Trondheim Golfklubb og i fellesskap forsøke å finne frem til en mulighet for en løsning med utvidelse av banen. I premissene for vedtaket skrev kommunaldirektør Fredrik Holst at han ikke fant det forsvarlig å utvide golfbanen ut fra at konfliktene med allmenhetens utøvelse av friluftsliv var for mange og for store, men at: “- det var ønskelig at golf som idrett og rekreasjon kan få et anlegg som holder nasjonale mål”.

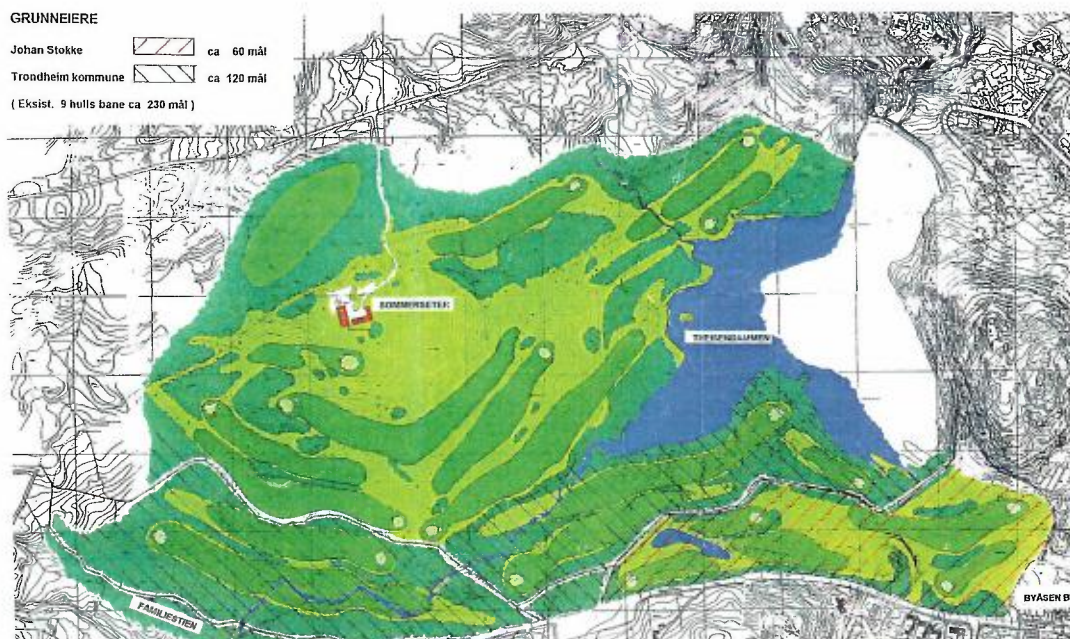
NESTEN I MÅL

Optimismen hadde vært stor da Idrettsrådet offentliggjorde sin innstilling og skuffelsen ble selvsagt desto større etter denne avgjørelsen. Ikke merkelig at golferne i lang tid etter ofte refererte til både vedtaket og premissene med betegnelsen ”God dag mann økseskaft...”

Men, å gi opp var uaktuelt – selv om nok mange av medlemmene var fristet til det. Ganske snart fant man ut at man burde holde seg unna de mest omstridte områdene og i stedet forsøke seg på sørsiden av Fjellseterveien. Her kom man i kontakt med gårdbruker Knut Mærk på Torshaug gård og fikk forhåndstilsagn fra ham om å leie 110 da som sammen med et kommunalt område på myrene ovenfor Byåsbakken kunne gi plass til de ønskede ni nye hullene. Hans Kjærem satte i gang igjen, og i løpet av kort tid utarbeidet han de nødvendige tegninger og beskrivelser av forslaget. Denne gangen stilte de berørte kommunale seg svært så positive til saken. Med noen tilpasninger så det ut til at saken skulle ordne seg en gang for

“God dag mann økseskaft...”

alle, en ekstraordinær generalforsamling i klubben godkjente kontrakten med gårdbruker Merk, og det så også ut til at søknaden om fradeling av arealet fra Torshaug gård skulle gå knirkefritt. Knut Merk var også svært positiv og ble til og med ansatt som greenkeeper, - en jobb han utførte til alles store tilfredshet i flere år etterpå.

“Den lille tuen som i realiteten skulle velte planene i siste instans...”

Navn	Alder	Medlem
1	2000	1
2	2000	1
3	2000	1
4	2000	1
5	2000	1

Men heller ikke denne gangen skulle man lykkes. Den “lille tuen” som i realiteten skulle velte planene i siste instans, ble en dame som drev orienteringsskole for barn og unge i nedre del av Bymarka. Hun hadde tre poster plassert i det kommunale området ved Byåsbakken som inngikk i planene og ville ikke finne seg i å måtte flytte disse til fordel for “en liten gjeng golfspillere”. Damen protesterte både høylydt og heftig og skaffet seg så pass mye støtte i opinionen at politikerne til slutt ikke våget å opprettholde sin støtte. Nok en gang måtte golfklubben bite i gresset.

Man måtte altså starte på nytt igjen, men ga seg ikke. Både deler av administrasjonen i kommunen og flere politikere følte vel at saken hadde fått et galt utfall og oppfordret klubben til nye forsøk. Andre igjen oppfattet nok de stadig nye forslag og søknader både som utidige og irriterende. Like før jul i 1984 sa kommunen opp leieavtalen med begrunnelse i at den gamle kontakten ikke i tilstrekkelig grad ivartok hensynet til den verneverdige bebyggelsen på Sommer seter. “Golfballer ødelegger daglig teglstenstakene på både hovedbygning og gulstue, og vindusruten knuses”, ble det fremholdt. Forhandlingene om en nye avtale ga riktig nok

en utvidelse av de tidligere nevnte 20 da. til drivingrange, men kommunen mente å ha sikret seg mot mer “mas” da man som en forutsetning for avtalen tok inn at golfklubben for ettertids ikke skulle søke om ytterligere utvidelser utenom Sommersetras steingjerde og dessuten stilte krav om at klubben skulle legge frem en plan for ny golfbane et annet sted i eller ved kommunen. Det ble også slått fast at kommunen forbeholdt seg retten til å vurdere golfklubbens arealer på Sommerseter dersom en ny stor 18-hulls bane ble anlagt.

En må gå ut fra at så vel kommuneadministrasjonen som politikerne - dessuten dem som hadde motsatt seg utvidelse av golfbanen – trakk et slags lettelsens sukk da den nye avtalen ble kjent. Nå hadde golfklubben endelig gitt opp. Men den gang ei. Heller ikke denne gangen tok man et nei for et nei, men forsøkte heller å finne nye løsninger som man håpet kunne være lettere å akseptere.

Det ble opprettet kontakt med eieren av Wullumsgården som stilte seg positiv til at golfklubben kunne få disponere Stokkejordene. Men da klubben presenterte dette forslaget i en ny søknad om utvidelse i 1991, ble dette fra kommunens side oppfattet som et brudd på forutsetningene i leieavtalen fra 1985. Likevel ble saken sendt ut på høring. Bydelsutvalg og velforeninger protesterte, og det samme gjorde Bymarkveteranene, miljøorganisasjoner, idrettslag, fylkeskommunens friluftsnemd og en rekke andre. I en oppsummering som ble lagt frem for kommuneadministrasjonen heter det at: “- en eneste organisasjon har uttalt seg for fortsatt drift av golfbanen ved Sommerseter og det er Trondheim Golfklubb selv”. Det samme dokumentet peker på at mulighetene til å nytte arealene på og ved Sommersetra i dag og etter en eventuell utvidelse ved å sitere et brev fra Åsveien skole hvor skolen hevder at “- Elever og lærere er ofte blitt mer eller mindre trakassert når en har beveget seg i utkanten av golfbanens område. Samtidig som en naturligvis er klar over den fare det representerer å gå der med tanke på golfballer på avveie”.

Kommunalutvalget sa nei også denne gangen. Enda nye “tilpassede” forslag fulgte fra golfklubben i flere omganger frem til det først i 1996 i Bystyret endelig ble slått fast at det ikke ville bli aktuelt noensinne å utvide baneanlegget på Sommersetra. I årsberetningen konstateres nederlaget og karakteriseres som et alvorlig tilbakeslag for golfutviklingen i Trondheim. Likevel var det i mellomtiden skjedd noe positivt. I den kommunale idrettsplanen som ble vedtatt i Bystyret i 1994 ble 18-hulls golfbane satt opp som ett av tre prioriterte anlegg, og samtidig ble det også slått fast at Trondheim Golfklubb i det minste ville få beholde sin nåværende 9-hulls bane på Sommersetra i fremtiden.

*“Kommunal-
utvalget sa nei
også denne
gangen...”*

Hovedbygningen på Sommersetra - historien gjentar seg

Det er ingen tvil om at golfklubben i 1950 fikk en svært så billig avtale med kommunen om Sommersetra. Hele området og det meste av låven fikk klubben leie for 100 kroner pr. år, - og betalingen ble til og med delt i to rater. Selv om denne kontrakten naturlig nok er blitt reforhandlet flere ganger og leien i dag er øket til 30.000 kroner, er det fortsatt billig. Golfklubben har hele tiden hatt ansvaret for innvendig vedlikehold av låven, og gjennom årene er det både investert betydelig kapital og ikke minst en enorm dugnadsinnsats i ombygging og forbedringer etter hvert som behovet har meldt seg. Besøkende i dag blir stadig like overrasket over hva den gamle låven rommer.

“Det ble imidlertid aldri noe formelt vedtak om fredning...”

Men, om “låvetilværelsen” har forandret seg til det bedre, har klubbens målsetting i alle fall fra midten av 60-tallet hele tiden vært å få disponere de andre bygningene på det gamle gårdsanlegget og først og fremst den store og spesielle hovedbygningen. Denne bygningen har helt frem til de siste årene vært benyttet som bolig, men bl.a. på grunn av en nærmest kontinuerlig usikkerhet omkring den fremtidige bruken av bygningene og diskusjon om fredning av hele gårdsanlegget er vedlikeholdet av hovehuset ikke blitt ivaretatt på en tilfredsstillende måte.

Selv om klubben de første 20 årene egentlig hadde plass nok og heller ikke så for seg at medlemstallet og aktiviteten skulle utvikle seg slik det

skulle vise seg på 90-tallet, lå altså drømmen om hovedbygningen i bakhodet på styret og medlemmene der hele tiden. Det skjedde imidlertid lite før på 70-tallet da klubben kom i kontakt med arkitekt Lars Fasting ved “Kontoret for registrering av eldre bebyggelse” - senere Byantikvarens kontor. Fasting karakteriserte Sommerseter som et “kulturhistorisk minnesmerke”,

og foreslo hele anlegget fredet samtidig som han utarbeidet tegninger og plan for restaurering av hovedbygget og anbefalte at Trondheim Golfklubb fikk flytte inn og ta ansvaret for vedlikehold i fremtiden.

Det ble imidlertid aldri noe formelt vedtak om fredning, men i stedet en langvarig kommunal behandling av spørsmålet om disponering av bygget. Golfklubben var svært aktiv i hele denne perioden og tok også kontakt

med Trondhjems Skiklub og andre utøvere av vinteridrett. Gjennom dette mente man å etablere en bredest mulig interessegruppe bak ønsket om disponering av huset, men det hele randt ut i sanden. Til tross for gjentatte henvendelser hvor golfklubben gjorde sitt for å holde saken varm, og selv om Byantikvaren flere ganger påpekte et påtrengende behov for en antikvarisk fullverdig skjøtsel av bygget, skjedde det egentlig ingen ting. Hele anlegget ble i en 20-årsperiode undergitt mer eller mindre tilfeldige planer for bruk og drift med mangelfullt vedlikehold som resultat.

Da klubbens leiekontrakt med kommunen ble fornyet siste gang i 1996 ble saken igjen tatt opp, og i selve kontrakten fikk man inn et eget punkt hvor det slås fast at: *“- Golfklubben er aktuell leietaker dersom det skulle bli ledige lokaler som kommunen ikke har behov for på Sommerseter”*. Ut fra dete vakte det naturlig nok både overraskelse og ikke minst harme i klubbens styre da det i 1998 ble kjent at kommunen var i ferd med å forhandle frem en avtale om utleie av både hovedbygningen og “Gulhuset” til SINTEF. Her skulle SINTEF stå for en omfattende rehabilitering med sikte på å etablere et lite og spesielt kurssted for sine avdelinger - noe som anslagsvis ville koste 4 - 6 millioner. det fremkom også i sakspapirene at stedet ville bli holdt åpent for allmenheten i helger og fridager, og at hele prosjektet skulle være SINTEFs jubileumsgave til byens 2000-årsjubileum.

Da saken formelt ble fremmet for besluttede organer i kommunen i juni i 1999, protesterte golfklubben på det sterkeste, henviste til tidligere avtaler og ga klart uttrykk for at man følte seg holdt utenfor og nærmest ført bak lyset. Det ble utarbeidet og oversendt skriftlige protester og gjennomført

flere møter ut over høsten. Klubben tilbød seg også å leie bygningene på samme betingelser som SINTEF. I et "siste forsøk" stilte man seg også positiv til en "sambruksløsning" hvor Golfklubben kunne ha førsteretten til bruk av bygningene og området i sommerhalvåret mens SINTEF eller

en annen leietaker relativt fritt kunne disponere stedet resten av året, og utarbeidet også et konkret forslag til en slik avtale.

Men, trass iherdig innsats, sterke argumenter og aktiv lobbyvirksomhet i det politiske miljøet, synes det som om historien fra behandlingen av

baneutvidelsen gjentar seg. Golfklubben stanget hodet mot veggen igjen. Man er fristet til å kalle det en "vanskjebne" når Trondheim formannskap i april - i selve jubileumsåret til Golfklubben - med seks mot fem stemmer vedtok å leie ut hovedhuset og "Gulstua" til SINTEF for en periode på femten år. Et utsettelsesforslag ble forkastet, og et forslag om å innlede forhandlinger med golfklubben ble også avvist.

Men, siste ord er ennå ikke sagt selv om Trondheim bystyre skulle stadfeste vedtaket. For Golfklubben finnes det faktisk en trøst i at flertallsvedtaket fra Formannskapet forutsetter at det innledes forhandlinger mellom klubben og SINTEF om en rehabilitering og felles bruk av anlegget. Dessuten fastslår en fellesmerknad at en viktig premisse for utviklingen av Sommerseter er det tidligere bystyrevedtaket om at golfanlegget skal bevares også i fremtiden og at tilleggsaktiviteter på Sommerseter ikke må rukke ved dette.

"Både som spillerådgivere og etter hvert selv som dyktige golfspillere..."

Fra "caddie-benken" til elitegolf

Caddier - eller vogntrillere - har gjennom hele golfhistorien vært et fast element på banene. Unge gutter som bar køllebagene eller trillet vognene for spilleren og som gjennom dette også utviklet seg både som spillerådgivere og etter hvert selv dyktige golfspillere. På Sommersetra var det få av dem de første årene, men på 60-tallet ble det stadig fler. Guttungene fra nabområdene ble tiltrukket av aktiviteten på banen og

begynte å tilby sine tjenester, - først og fremst til de eldre spillerne. I tillegg gjorde de også annet forefallende og nødvendig arbeid som gressklipping, siling av sand i bunkerne og rydding på området. Snart ble det virkelig rift om caddiejobben, og guttungene konkurrerte om å være tidligst på plass i helgene og etter skoletid, og innyndet seg som best de kunne overfor spillerne. Det ble etablert gode kontakter, og mange spillere foretrakk sin faste caddie og belønnet disse med en matbit og en brusflaske eller en ekstra-skillings for godt utført jobb.

I vognbua møtte guttene opp, meldte seg for caddiemaster Johnsen og ble plassert "etter tur" på caddiebenken utenfor vognbua for å være klare når spilleren etterspurte deres tjenester. Betalingen var ikke stor, - 3-4 kroner for å gå en runde på 18 hull som tok opp til 3-4 timer, og av dette måtte de pent levere 25 øre i "avgift" til caddiemasteren som organiserte det hele. I 1968 ble det hele mer organisert ved at guttene mot en betaling på 10 kroner fikk gjennomgå et caddiekurs som etter en avsluttende prøve ga autorisasjon og en viss "posisjon" på banen. Samtidig ble det innført faste betalingssatser som ble innkrevet av caddiemasteren.

Caddiefee for "autoriserte caddies og juniorer" ble fastsatt til kr. 4,50 for ni hull og kr. 8,- for 18 hull, mens "Uautoriserte caddies og vogntrillere" kostet henholdsvis kr. 3,- og kr. 5,-. Rett nok ble prisen fordoblet i løpet av de neste ti årene, men betalingen i seg selv kunne nok ikke konkurrere med andre fritids- eller sommerjobber i det vanlige "arbeidsmarkedet".

Likevel var altså tilgangen på caddier upåklagelig, og det var andre forhold enn den faste betalingen som gjorde jobben attraktiv. Spesielt var det populært å gå caddie for turister og gjestespillere som var mer raus

med betalingen, og særlig var amerikanske cruiseturister populære. Golfklubben hadde etablert en tradisjon med å tilby golfspill til passasjerene på cruisebåtene som anløp Trondheim og møtte opp på kaia med plakater og biler når skipene la til. Da var det kamp blant caddiene om å være først ute, for her kunne det vanke langt mer i tips enn den faste betalingen - ikke minst i de tilfeller turistene fikk oppleve at guttene måtte jage bort elgfamilien som fra tid til annen bokstavelig talt skremte turistene opp i trærne.

“Guttene måtte jage bort elgfamilien...”

Om caddiejobben i seg selv var dårlig betalt, var det andre sider ved dette som snart ble viktigere for mange av guttene. De som viste størst interesse fikk overta en gammel og velbrukt kølle av “sin” spiller, begynte å slå baller de sikret seg på banen, på gårdsplassen eller plenen hjemme og våget seg snart opp på golfbanen på kveldstid etter at medlemmene hadde avsluttet trening eller konkurranser. Egentlig var dette strengt forbudt, og gjentatte ganger ble de jaget bort når det ble oppdaget. Men, golf-interessen var blitt vekket, og snart ble målet å spare både caddie-betalingen og eventuelle lommepenger til de hadde de 50 kronene som trengtes for å bli medlem i klubben. Snart vokste det frem en junior-avdeling som ikke lenger bare besto av gutter og jenter som var født inn i golfmiljøet.

Ordningen med caddiefee ble avvirket i 1981, og etter hvert ble det færre og færre som benyttet caddier på Sommersetra.

Elitegolf

Fra starten i 1950 og gjennom de første tiårene må en kunne si at aktiviteten i klubben i hovedsak var preget av det man kan kalle “mosjonsgolf”. Golf i Trondheim var noe nytt, og for de aller fleste var dette en positiv hobby, selv om den for mange snart ble en slags lidenskap. Det var den fysiske aktiviteten, det hyggelige miljøet og avkoblingen dette ga fra hjem og jobb som først og fremst lokket medlemmene til Sommersetra. Selv om ferdighetene med kølle og ball stadig ble bedre med god hjelp av de engelske trenerne, målte man fremgangen i konkurranse med seg

selv og hverandre uten særlig andre ambisjoner enn å gjøre det best mulig i det stadig økende antall “interne” turneringer.

Riktig nok gjorde klubben det stadig bedre i de årvisse bykampene og i Norges-mesterskaper for klubber, men golf var og ble en beskjeden sport og konkurransen om trofeene ganske begrenset. Noen bevisst og systematisk elitesatsing eksisterte ikke verken i forbundet eller på

klubbnivå. Det kan også sies at Trondheim Golfklubb som sådan gjennom de første 30-40 årene aldri hadde som målsetting å skape topputøvere. Riktig nok ble det fra tidlig på 70-tallet gitt et lite reisebidrag til spillere som deltok i viktige konkurranser eller representerte klubben i større mesterskap, men ut over dette måtte de som virkelig satset på sporten stort sett klare seg selv i den grad golfforbundet ikke kom inn i bildet. Noen målrettet satsing på utvikling av toppspillere startet ikke før i 1989 og da i hovedsak i samarbeide mellom klubb og forbund. I dag plukkes de “unge og lovende” ut allerede fra den såkalte “Knøtte-golfen” hvor de fra de er 12 år går over i juniorgruppen og så kjemper om en plass på regionlaget for Midt-Norge frem til 18-årsalderen. Allerede på dette nivået er det full satsing med trening hver dag gjennom hele året, og har man ytterligere ambisjoner må man bestemme seg for heltidsgolf enten kombinert med studier i utlandet eller kjempe om plass i golfforbundets toppidrettsgruppe.

Vi skal vokte oss vel for å undervurdere prestasjonene til de aktive medlemmene gjennom 50- og 60-tallet, men det skulle altså gå hele 24 år før Vivi Marstrand sørget for klubbens første NM-gull. Og denne prestasjonen var da heller ikke et resultat av noen elitesatsing i Trondheim Golfklubb. Vivi var som tidligere nevnt på den tiden forlengst etablert i den nasjonale golfeliten da hun tre år tidligere var blitt “trønderfrue” og hadde meldt seg inn i klubben.

“I dag plukkes de “unge og lovende” ut allerede fra den såkalte Knøtte-golfen...”

På herresiden var Finn Petter Holm og Ole Opland klubbens beste spillere tidlig på 70- med gode plasseringer i NM og plass på landslaget, og bak disse begynte det å gro frem virkelig dyktige spillere i juniorgruppen. Disse var i hovedsak unge gutter fra caddiemiljøet som viste stor fremgang og tok idretten sin alvorlig. Med fare for å utelate noen, tillater vi oss å nevne navn som Dagfinn Wærness, Tor Ove Sandkjernan, Reidar Brekke og brødrene Frode og Tom Vollan som alle etter hvert kom inn i forbundets elitegruppe og landslag. Ragnvald Risan sikret seg en egen hedersplass i klubben som dens første Norgesmester på herresiden da han i 1980 vant junior-NM på hjemmebane. Senere ble det ytterligere to gullmedaljer og dessuten både EM- og VM-deltagelse før han meldte overgang til Oslo og snart som så mange andre, prioriterte utdanning og jobb fremfor ytterligere satsing på elitegolfen. Den samme Risan var også med på laget som i 1986 hentet hjem gullet i Lag-NM, - da sammen med Reidar Brekke og brødrene Vollan, - en seier som ennå i dag står som beste klubb-prestasjon.

“Tom Vollan var på landslaget i flere sesonger...”

Tom Vollan var på landslaget i flere sesonger og representerte Norge i VM, EM, Nordisk og Skandinavisk mesterskap og ble også klubbens første proffspiller. Han fikk idrettsstipendium i USA i 1982 og gjorde det så godt i amerikansk universitetsgolf at han også fikk plass på det prestisjetunge “All American Team” i 1987 før han ble profesjonell golfspiller og trener, og ble den første norske golfer som deltok i VM for profesjonelle i 1989. Samme året var han dessuten trener på Sommersetra, - en jobb han også har i jubileumssesongen. Han trener også regionlaget for juniorer og følger opp spillere fra landsdelen som er med i forbundets elitesatsing. Hans bror Frode Vollan spilte godt for klubben og landslaget for juniorer. Han fikk også idrettsstipend og er profesjonell spiller og trener.

I jubileumsåret har klubben et godt herrelag. Klubbens beste spiller er Christian A. Helland som nå har idrettsstipend i USA, er på Team Norway og unge Lars Martin Berg har fått den ene plassen golfsporten har i Toppidrettsgruppen.

“Mens herrene gjennom de siste tiårene altså har gjort det riktig godt...”

Mens herrene gjennom de siste tiårene altså har gjort det riktig godt og stadig vært representert på landslaget, har damegolferne ikke kunnet vise til samme utvikling. Rett nok har klubben også på damesiden hatt mange gode spillere, men fortsatt er Vivi Marstrand den eneste kvinnelige Norgesmesteren klubben kan skilte med. Årsaken til dette ligger vel mye at herregolfen nøt godt av den rekrutteringen man fikk fra caddieguttene spesielt på 70-tallet, noe damesiden ikke fikk nytte godt av. Da Vivi la opp som elitegolfer på slutten av 70-tallet ble Anita

Stålby den dominerende damespilleren. Hun var også innom landslaget og kan dessuten skilte med å ha vunnet klubbmesterskapet hver år fra 1978 til 1990. I 1991 overtok Helene Laukeland tittelen som klubbens beste spiller. Hun beholdt denne posisjonen frem til hun flyttet fra byen, og ble “erstattet” av sin yngre søster Astrid som med stadig bedre resultater også har fått plass på

forbundets elitelag. Bak henne grodde det godt, og i 1998 tok klubbens damelag tredje plassen i Lag-NM. Stolte var både klubben og styret da ungen Karianne Helland i 1994 fikk forbundets årlige jentestipend

Fra dugnadsdrift til “millionbutikk”

Stempelet “snobbesport” hang ved golfen i Norge i mange tiår, og selv om det på 70-tallet ble bygget noen nye baner, ble man egentlig ikke kvitt dette før den store golfrevolusjonen i Norge satte inn i 80-årene. Vel kan en si at det var jappetiden som satte i gang denne utviklingen, men snart ble det lagt planer og bygget nye baner nær sagt over alt samtidig som de etablerte klubbene opplevet en tilstrømming av nye medlemmer som, når sant skal sies, skapte store kapasitetproblemer.

“Alle” skulle spille golf, og det fikk man også oppleve på Sommerseter selv om “revolusjonen” her egentlig lot vente på seg til 1990. Men da kom den da også for fullt. I løpet av de ti kommende årene økte medlems-tallet fra drøye 300 til mer enn 1000, - en utvikling som selvsagt var gledelig men som også skapte problemer og nye utfordringer for klubbens ledelse. Pågangen av nye medlemmer økte selvsagt inntektene, men det resulterte også i at det knapt ble plass til alle som skulle spille.

I 1991 tok man i bruk en ny drivingrange som for øvrig ble delvis finansiert ved at alle medlemmene ble pålagt å yte klubben et ti års lån på 2000 kroner eller alternativt betale en årlig “renteavgift” på 300 kroner.

“Man måtte innføre tidsbestilling og startertjeneste for å få spillet til å gli...”

Her fikk både gamle og nye medlemmer anledning til skikkelig trening og dette lettet noe av presset på banen som bare økte år for år. Hele tiden håpet man også på en realisering av 18-hullsprosjektet, men da dette falt i grus, så man mørkt på situasjonen. Man måtte innføre tidsbestilling og startertjeneste for å få spillet til å gli. Trenerne og medlemmene som bl.a. drev kursing for Grønt Kort fikk også mer og mer å gjøre etter som pågangen økte ikke bare fra nye medlemmer men også fra næringslivet. Flere bedrifter benyttet seg etter hvert av tilbudet om golfkurs som en motytelse for sponsormidler, - en inntektspost som stadig ble viktigere og også stadig større i klubbens regnskaper gjennom de ekspansive 90-årene.

Driften av klubben hadde gjennom alle år vært basert på frivillig arbeid fra styret og medlemmer. Riktig nok har det vært ansatt greenkeepere og trenere, men styret, komiteer og enkeltmedlemmer hadde tatt seg av regnskap, administrasjon, dugnader, opplæring, informasjon, PR og turneringer. Mye arbeid, men klubben og dens virksomhet var ikke større

enn at dette faktisk fungerte rimelig bra. Med den enorme økningen i medlemmer og aktivitet gjorde det umulig å fortsette på denne måten. I 1994 var inntektene kommet opp i drøye 1,6 millioner kroner, og styret fant det både nødvendig og økonomisk forsvarlig å ansette sin første lønnede sekretær. Torbjørn Østerli ble ansatt, først i halv stilling som i 1997 ble utvidet til hel stilling. Da han sluttet etter sesongen i 1997 ble han etterfulgt av Ole Erichsen som fortsatt er daglig leder av klubben i jubileumsåret.

Nidaros Golfbane

Trondheim Golfklubb bragte golfspporten til byen og landsdelen og var alene om den i de første 40 årene. Selv om gjennombruddet for sporten på landsbasis dateres tilbake til midten på 80-tallet, ble det ingen nye klubber eller baner i Trøndelag før Oppdal Golfklubb etablerte seg og startet byggingen av sin bane i 1990. Entusiastene i det lokale næringslivet og spesielt i reiselivsnæringen på Oppdal fikk da nytte godt av den lange erfaringen og kompetansen som var bygget opp i Trondheim. I jubileumsåret åpner også den nye 18-hullsbanen i Stjørdal. Trondheim har vært fadderklubb for Stjørdal Golfklubb.

Men, en egen 18-hulls bane skulle klubben altså ikke få. Da Bystyret i 1996 satte en endelig stopper for planene om utvidelse av banen på Sommerseter, var det likevel full enighet om at landets tredje største by måtte få sin 18-hulls bane og at arbeidet med dette var en prioritert oppgave. På oppfordring fra kommunen hadde Trondheim Golfklubb allerede sett på flere steder og vurdert disse som uegnet, og klubben ble da også på denne tiden egentlig oppfattet som lite samarbeidsvillige, noe som nok hadde sin årsak i alt som hadde skjedd i striden om Sommersetra. Kommunen utredet en serie arealer, og kom til at det eneste aktuelle stedet var Byneset. Der var det dessuten allerede etablert en golfklubb som var i gang med utredning og planlegging av en bane i området, og både denne og grunneierne stilte seg positive. Arbeidsgruppen som ble nedsatt av kommunen, kom like før jul i 1996 frem til enighet med grunneierne om en leie av areal på 780 da til en pris på 600 kroner pr. da. I sin innstilling til formannskapet i juni i 1997 anbefaler rådmann Axel Buch at kommunen inngår en 2-årig opsjonsavtale med grunneierne, kommer rådmannen også med et alvorlig "spark" til Trondheim Golfklubb. Han skriver at: "Trondheim Golfklubb har ikke vært samarbeidsvillig. Trondheim Golfklubb har avvist både de kommunale saksbehandlere og Byneset Golfklubb i deres forsøk på å få lov til å orientere om arealsituasjonen i Trondheim for et evt 18-hulls golfanlegg, og Byneset Golfklubbs ønsker om å få medlemsmassen i tale for å diskutere utbyggingsprosjektet på Byneset". Rådmannen gir med dette golf- og idrettsmiljøet i Trondheim

“Kommunen utredet en serie arealer, og kom til at det eneste aktuelle stedet var Byneset...”

en tenkepause og mulighet for å etablere enighet og slår fast at :
 “- Dersom golf- og idrettsmiljøet i kommunen ikke ivaretar denne to års fristen, blir det ingen 18 hulls bane i Trondheim”.

Nå hadde alle fått “kniven på strupen”, og også Trondheim Golfklubb aksepterte situasjonen. Allerede en måned senere ble det holdt konstituerende møte i Stiftelsen Nidaros Golfbane. Grunnkapitalen ble tegnet med 200.000 kroner fra Trondheim kommune og 20.000 kroner fra Byneset Golfklubb og Trondheim Golfklubb.

“Nå hadde alle fått kniven på strupen...”

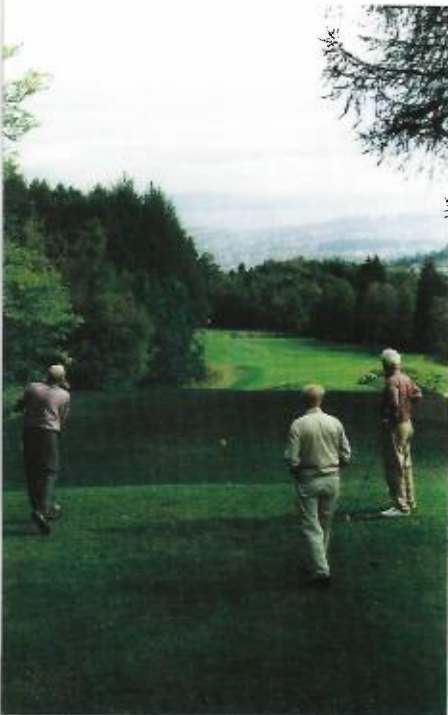
Styret ble sammensatt av to medlemmer fra kommunen, to fra Trondheim Golfklubb, et fra Byneset Golfklubb, et fra Trondheim Aktivum AS og et medlem fra Idrettsrådet i Trondheim. Sistnevnte var ingen ringere enn golfklubbens tidligere storspiller Vivi Marstrand. I “kortversjon” arbeidet stiftelsen videre med alternative arealer, men konkluderte til slutt med Spongdal på Byneset. Trondheim Golfklubb stilte da sine plasser i styret til disposisjon for Byneset Golfklubb.

Dermed får Trondheim endelig sin 18-hulls bane. Den skulle altså ikke bli realisert på Sommerseter. En skuffelse for Trondheim Golfklubb som ennå er vanskelig å svelge, men samtidig har prosessen også gledelig nok avklart at klubbens egen bane som fortsatt har en spesiell posisjon i Golf-Norge er sikret i overskuelig fremtid.

50-åringen – en klubb for alle

Det var nok ingen av den lille gruppen som etablerte Trondheim Golfklubb som i sin villeste fantasi kunne drømme om at klubben eller for den saks skyld sporten skulle utvikle seg slik deg gjorde. I mange år var det nærmest familiære forhold som rådet på Sommersetra. Alle kjente alle, miljøet var intimt og eksklusivt, og “snobbestempelet” ble – til dels med rette – hengende over klubb og medlemmer helt frem til det siste tiåret.

Men, utviklingen har altså gjort golfen til en folkesport og Trondheim Golfklubb til en klubb for alle. I dag der det et yrende liv på Sommersetra fra tidlig i mai til den første sneen legger seg på banen – hver dag og nesten hele døgnet. Det kryr av golfspillere i alle aldre fra fem til godt over 80 år, og alle stortrives og nyter sporten uansett vær. Medlemstallet er som nevnt allerede passert 1000, og fortsatt er pågangen stor. I så måte er det bra at det er bygget og fortsatt bygges stadig nye golfba-

ner som tar sin del av den enorme golfinteressen, men Sommerseter har sin spesielle posisjon. Med den spesielle og vakre beliggenheten, nærheten til byen og den enkle adkomsten, har klubben på ingen måte grunn til å være redd for konkurranse fra de nye banene og klubbene.

50-åringen er i bedre "form" enn noen sinne. Aktiviteten er på topp, og økonomien er upåklagelig. Med andre ord er jubelanten godt rustet til å møte fremtiden, og det sier mye nettopp om fremtiden at "Knøttegolfen" som ble satt i gang i 1998 i dag samler nær 80 unger i alderen 5 – 12 år til både golflek og uhøytidelig "konkurranse" ungene imellom under oppsyn av trener og aktive foreldre en gang i uken. Her får ungene sitt første møte med golfspillet, lærer seg enkle slag, nærspill og putting og har det moro. Allerede i denne gruppen begynner det snart å skille seg ut enkelte som ganske sikkert fortsetter inn i juniorspill og kanskje kan utvikle seg til å bli klubbens nye storspillere en gang i fremtiden.

"Aktiviteten er på topp, og økonomien er upåklagelig..."

Kursvirksomheten og Grønt Kort-kursene som de siste ti årene har vært og fortsatt er en forutsetning for å få spille på golfbaner har også vokst enormt. Grønt Kort er den offisielle legitimasjonen innen golfporten først og fremst på egen bane, men også som greenfeespiller - eller gjestespiller - så vel innen- som utenlands. Et slikt kurs omfatter både en teoretisk del og en praktisk del som avsluttes med prøve som bedømmes før man blir godkjent. Målsettingen er at enhver uten fare for seg selv eller andre, skal få størst mulig utbytte av idretten. Den tradisjonelle golfetiketten, golfreglene, golfterminologien og handicapsystemet gjennomgår man i løpet av ni timer fordelt på tre kvelder. I den praktiske delen får man instruksjon av klubbens trener og her stilles det krav til lange slag, innspill, bunkerslag og putting samt spill over minst fire hull på banen. Ved den avsluttende testen må spilleren også vise at han eller hun har tilstrekkelige kunnskaper om regler og etikette.

Det kan kanskje høres relativt enkelt ut, men det er nesten en forutsetning at man på forhånd har gjennomgått en basisinstruksjon på treningsbane og under profesjonell veiledning av en trener. Allerede før starten på jubileums-sesongen var det lagt opp til 11 slike kurs, og i

tillegg kommer spesielle kurs som er bestilt fra bedrifter som har inngått avtale med klubben. Totalt vil nok mellom 300 og 400 nybegynnere gjennomgå kurs i klubbens regi i løpet av sesongen og forhåpentligvis får oppleve den fantastiske følelsen av for første gang å få til en virkelig god "drive".

"Og alltid vil man oppleve den samme spenningen og utfordringen..."

Med sitt spesielle handicapsystem er altså golf den sporten der kjønn og alder ikke spiller noen rolle. Her kan en konkurrere med seg selv, unge mot gamle og damer mot herrer – og på like fot. Alltid vil man ha noe å strekke seg mot og alltid vil man oppleve den samme spenningen og utfordringen. Man blir heller aldri for gammel – i alle fall så lenge man kan stå på bena og har noenlunde bra syn.

Gode eksempler på at dette stemmer finner man daglig på Sommersetra. Spillere av begge kjønn som begynte på 50-tallet er fortsatt å se på trening og faste konkurranser på banen.

Damegolfsen har sin historie helt fra begynnelsen som egen "avdeling". De hjemmeværene fruene hadde i mange år sine faste konkurranser på formiddagene, men etter at damene i større grad gikk inn i yrkeslivet måtte konkurransen deles. Noen spilte på formiddagen, men andre måtte vente til ettermiddagen. Det måtte man akseptere selv om resultatet av matchen vanligvis ikke forelå før sent på kvelden. Damegolfsen er i dag fortsatt en aktiv gruppe og har stor aldersspredning. Et spesielt miljø hvor damene stortrives både på banen og i sosial sammenheng i egne arrangementer. Gunvor Hoff Grendahl og Ada Hestbekk kom med i 1954 og er fortsatt golfspillere. Sistnevnte var i mange år klubbens beste damespiller, og så sent som i 1996 tok hun gullmedaljen i klubbens årlige senior-

mesterskap. Seniorgruppen har i likhet med damegruppen sine egne arrangementer og konkurransen, og det samme har de virkelige veteranene – de som har passert 70 år. I det hele tatt – golf er altså for alle, og i jubileumssesongens mange konkurranser og spesielle arrangementer skal klubben feires slik den fortjener.

For mange er og blir Sommersetra “deres bane” som ingen andre baner kan konkurrere med. For mange vil den nok også være det i fremtiden. Blant de medlemmene som fikk oppleve de første årene på banen finnes det nok mange som innerst inne mener at “det var bedre før” – den gang klubben var som en stor familie og den gang golfetiketten var overholdt av absolutt alle. De kjenner seg kanskje ikke helt igjen i dagens klubbmiljø. Men, - de vet at de har vært banebrytende og lagt grunnlaget for den imponerende aktiviteten som i dag utspinner seg på den gamle setervollen i Bymarka.

Før vi setter punktum for Trondheim Golfklubbs historie gjennom 50 år, må vi spesielt nevne de to æresmedlemmene. Lorentz Cappelen Smith som var klubbens første formann. Han ble æresmedlem i 1957. E. A. Cappelen Smith jr. var med helt fra starten og var også formann i en årrekke på 50-tallet. Han fikk sitt fortjente æresmedlemsskap i 1974. Nevnes skal det også at Birger Wist som var formann på 70-tallet også var president i Norges Golfforbund fra 1981 til 1983 – forøvrig den eneste i historien fra Trondheim Golfklubb.

Dagens styre og medlemmer i klubben skylder disse og alle dem som var med å bygge opp sporten og klubben i de første årene stor takk. Uten dem er det uvisst hvor langt inn i nyere tid det ville gått før Trondheim fikk sin bane og sin klubb. Ganske sikkert er det i alle fall at banen ikke ville blitt bygget på Sommersetra.

Til slutt er det også spesiell grunn til å rette en takk til klubbens mange gode hjelpere og samarbeidspartnere som har bidratt økonomisk og på annen måte til driften. De første sponsorene var de firmaer som ga sin skjerv til Cappelen Smiths innsamlingsaksjon for å få bygget banen. Her kom det inn 50.000 kroner, og i mange år sto dette som rekord. Senere har forbindelsene til næringslivet gjennom alle år vært gode om enn klubben alltid ønsket seg mer. I dag er golfsporten attraktiv som målgruppe for sponning, markedsføring og samarbeid med næringslivet. Det er Trondheim golfklubb glad for å kunne dra nytte av, og vil både i jubileumssesongen og i årene fremover gjøre sitt beste for at samarbeidspartnerne føler at de får noe positivt igjen for sine bidrag til klubben.

“Til slutt er det også spesiell grunn til å rette en takk...”

Fra månen til Sommerseter

Av Finn Åldstedt

President Dwight D. Eisenhower spilte golf. I tiden som ble til overs bestemte han over USA. Innimellom slagene, så å si. Denne myten var det første jeg hørte om golf. Jeg lurte på hva som fikk en angivelig fornuftig mann til å løpe rundt på grønne gressganger for å slå på en ball. Det måtte da være mer interessant å styre verdens mektigste nasjon?

I dag lurer jeg ikke lenger. Jeg har oppdaget golfens iboende makt over mennesker. Den lille hvite ballen kan for enkelte mennesker bli det eneste saliggjørende i tilværelsen, ja – selve akselen livet dreier seg rundt. Andre mennesker prøver golfsporten og finner ut at dette ikke er noe for dem. Jeg er noenlunde midtveis mellom disse ytterpunktene – trolig nærmere golfidioten enn det motsatte.

Golf er den eneste sporten som er spilt på månen. Apollo-astronauten Alan B. Shepard jr. sto for den prestasjonen 6. februar 1971. Selv om hvert eneste gram om bord i romkapselen Apollo 14 var nøye prioritert ut fra nytteverdien, klarte Shepard å overtale NASA til å la ham ta med et sekserjern og to baller til månen.

Med en viss rett kan man si at golf er universets mest utbredte sport.

I Norge har alle fylker nå fått golfbaner. Nye prosjekter planlegges over en lav sko av golfentusiaster som ønsker en lokal bane å spille på, koste hva det koste vil. Selv om realismen er så som så i enkelte tilfelle, forteller pågangsmotet og viljen mye om entusiasmen som golf vekker hos folk.

Golf er ikke som andre idretter. Jeg kjenner ingen annen idrett som til de grader begeistrer folk – og da snakker jeg om utøverne. Det finnes mange grader av interesse – fra de lunkne golferne til dem som fullstendig går av skaffet. Den siste typen lever for og av golf. De kjenner bare et samtaletema. Det er golf. De kjenner bare en fritidsbeskjeftigelse. Golf. De liker bare en type tv-underholdning. Golf, det også.

Selv i sin primitive barndom var golf en aktivitet som engasjerte folk. Ja, kong Jakob II av Skottland fikk i 1457 parlamentet til å forby fotball og golf i kongeriket: “That in na place of the realme there be usit futteballis, golfe, or other sik unprofitabele sportis for the common gude of the realme.”.

Kongens begrunnelse for forbudet var altså at fotball og golf truet rikets sikkerhet. Skottekongen ønsket at folk heller brukte tid på å trene med pil og bue og annen våpenbruk slik at de fæle engelskmennene kunne holdes borte fra Skottland. Forbudet hjalp ikke, og sporten gjenvant etter noen tiår sin popularitet til tross for at personer ble strengt straffet for å ha spilt golf i stedet for å gå i kirken på søndager.

Hva er det som gjør golf til et spill som vekker så sterke følelser? Hva er golfens hemmelighet og fascinasjon?

Opprinnelig var vel golf en konkurranse i ferdigheter som all annen sport. Når en hører hva sporten går ut på – å slå en ball herfra til dit - høres det ikke spesielt spennende ut. Den amerikanske proffen Fuzzy Zoeller har denne konsise definisjonen: “Hit it. Find it. Hit it again. Add'em up.”. Kort og greit. Men Fuzzy sier ingen ting om følelsen, opplevelsen og kicket en golfrende kan gi.

For oss klubbspillere er ikke golf først og fremst en konkurranse mot medspillere eller motstandere. Det handler ikke om store penger eller mesterskap. Egentlig konkurrerer du mot deg selv og mot banen. Det er en kamp du aldri vinner eller blir helt ferdig med. Banen har sine hindre og utfordringer. Av og til mestrer du noen, men aldri alle samtidig. Fremgangen noterer du som redusert handicap. Ditt handicap viser hvor god du er på ditt beste. Som regel er du ikke det. En dag er svingen skjev og umulig. Ballen går i hytt og vær og ingen ting stemmer. Du finner ikke ut av det, men dagen etter eksisterer ikke problemet.

Mye av problemet sitter i hodet. Hull 13 på Sommerseter er et slikt hull som lager uorden i hodet på folk, spesielt ferskingene. Som kjent ligger utslagstedet på en liten odde som stikker ut i Theisendammen, og du må slå ballen over vann for å komme inn på trygg grunn på fairway. - Nå må jeg for alt i verden ikke slå ballen i vannet, tenker den konsentrerte golfer. Og så gjør han nettopp det. Utallige baller har funnet sin siste hvile i mudderet utenfor hull 13.

Disse eksemplene viser at golf ikke bare handler om teknikk. Faktisk vil de fleste med erfaring hevde at psykisk styrke og evnen til å styre tankene i positiv retning er vel så viktig som teknikk og utstyr. Anspenhet resulterer oftest i dårlige golfslag. En serie dårlige slag kan gjøre en golfer motløs og svekke konsentrasjonen. Dette er noe en vet, men verre å omsette i praksis.

Nettopp slike ting er det man daglig strever med å mestre. I årenes løp har jeg klart å legge noen problemer bak meg, men det er stadig nok å bale med. En viss lindring gir det å se at proffene som opptre på tv har sitt å stri med, de også.

Problemene kan bli så svære at folk velger ekstreme midler for å bli kvitt dem. En makker jeg ofte spiller med, strevde med svingen. Han fikk det for seg at han måtte gjøre venstrearmen sin mye stivere for å få rettet på problemet. Resolutt brakk han av en gren som han spjelket armen med. For utenforstående fortonte det seg som et stygt armbrekk med nødspjelking. Medfølelse og vantro blikk fra andre spillere prelet av på makkeren min. Alt tåles når resultatet er en bedre sving!

Mye handler om teknikk i golf, og golfsvingen er selve kjernen. Det er en ytterst kompleks bevegelse som krever et koordinert og rytmisk samspill av mange forskjellige muskler. Egentlig har svingen mange likhetstrekk med satsen i skihopp; også den er en sammensatt og kjapp bevegelse som har avgjørende innflytelse på det etterfølgende svevet. I likhet med et flott skihopp er en golfsving en estetisk nytelse når den utføres elegant som en myk, flytende bevegelse. Den perfekte golfsving er det alle golfere streber etter, spesielt den du kan gjenta og gjenta uten å tenke. Dessverre er dette et uopnåelig mål, men alle golfere prøver å nå det likevel.

Som nybegynner kan alt virke håpløst. Når man ser andre spille golf, ser det enkelt ut. Men når man selv stiller seg opp for første gang og svinger kølla, er det forbasket vanskelig å treffe den lille ballen. For ikke å snakke om å få slått den i riktig retning, og helst langt. Etter hvert skjønner man at det skal noe til å slå en bitteliten ball 360 meter og ned i et ca. 11 cm bredt hull - på bare fire slag! Trøsten er at som nybegynner får du flere ekstrslag gratis på grunn av handicapsystemet.

Da jeg begynte å spille på Sommersetera for 11 år siden, var det for å finne en mosjonstype som passet meg. Mosjonen måtte ikke føles som en plikt, men som noe artig og lystbetont. Golfen ga meg dette og mer til. Den er blitt en livsform i den lyse årstid. I årene etter 1989 har jeg vært oppe på Sommerseter og spilt minst et par ganger i uken – fra snøen forsvinner i mai og til den kommer i oktober/november. Heldigvis har jeg en fast makker som er minst like ivrig, og i fjor begynte også sønnen min å spille.

Ved siden av den gode følelsen du får etter å ha brukt kroppen slik at du blir gjennomvarm og svett, har du naturopplevelsen. Stillheten fra Bymarka som omgir deg, de utallige sjatteringer av grønt i det bølgende landskapet og skogen omkring roer ned et oppjaget sinn. Man kjenner formelig hvordan stresset renner av underveis. Får du også til brukbart spill, er kvelden bortimot fullkommen. Man skulle gjerne brukt mer tid til å la sansene nyte naturinntrykkene på banen, men høyt medlemstall i klubben krever tilsvarende tempo i spillet. Det er mange som vil ut på banen en sommerkveld.

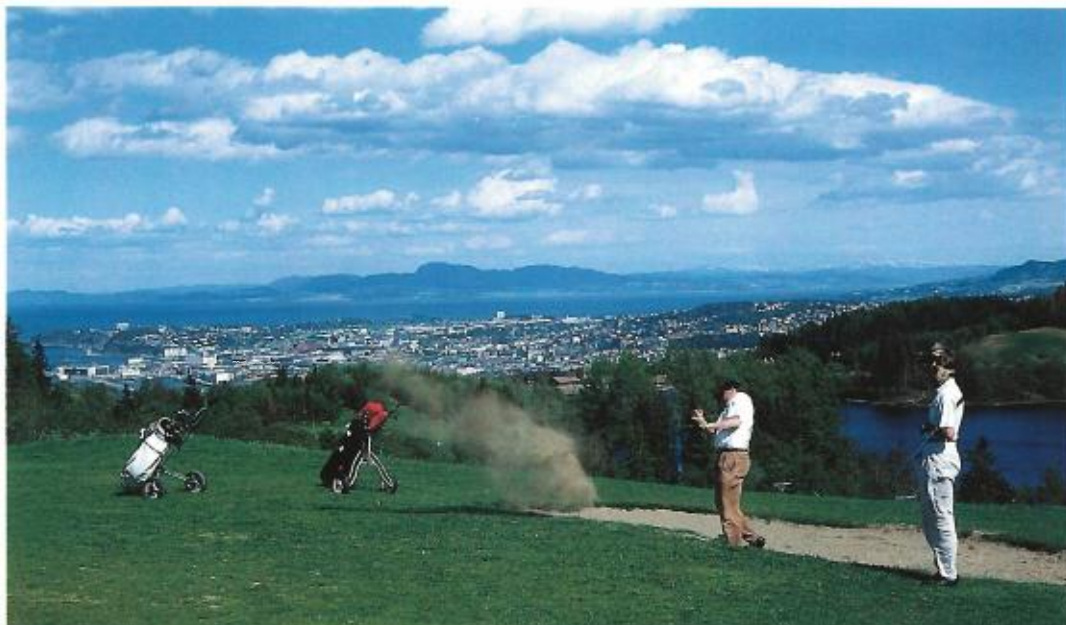
Når den første barflekken viser seg i bakkene på Byåsen i april, merker jeg at golfbasillen begynner å romstere i kroppen. Abstinenssymptomene melder seg. Jeg må en tur bortom golfbagen, henter opp en kølle. Fester hendene i et grep om håndtaket, pendler prøvende med køllen og tar en forsiktig sving. Har svingen overlevd vinteren? Rastløsheten og utålmodigheten øker i takt med snøsmeltingen. Omkring månedsskiftet april-mai pleier jeg å kjøre opp til Sommerseter for å ta en liten befaringsrundt på vollen og sjekker snøforholdene på fairwayene og greenene. Tar det lang tid før banen er spillbar? Av erfaring vet jeg at 17. mai må passes - minst - før banen blir spillbar. Vi er mange i TGK som tripper stundesløse rundt i slutten av april og begynnelsen av mai. Sesongens første

runde på banen føles som julaften for barna: du får endelig åpne pakken du har gledet deg til så lenge...

Golf er et utpreget sosialt spill. Bare unntaksvis kan man se en golfspiller gå alene på banen til Trondheim Golfklubb. Som regel går folk to, tre eller fire i lag. Når tilstrømningen til banen er størst, sørger starteren for at alle flighter blir fylt opp til tre eller fire personer. Man kommer i selskap med ukjente enten man vil eller ei, og du blir etter hvert kjent med mange andre klubbmedlemmer.

Et sted har jeg lest at golf er et selvavslørende spill. Forfatteren påpekte at din adferd på banen forteller mye om din personlighet, dine sterke og svake sider. Spillet er så engasjerende at mange mennesker lar garden falle, de blottstiller sider ved seg selv som de i andre sammenhenger prøver å skjule. For eksempel hvordan de mestrer motgang eller medgang, om reglene følges eller om de prøver å ta snarveier. Kanskje noe å tenke på før du tar din forretningsforbindelse med ut på golfbanen...?

Til gifte menn eller kvinner som blir bitt av golfbasillen vil jeg si: sørg for at ektemaken blir smittet. Det skal ikke stikkes under stol at golf er en svært tidkrevende sport. Du må regne med å bruke fire timer hvis du skal gå en full runde med 18 hull, og det kan bli mange ensomme timer for dem som sitter igjen hjemme. Golfbaner verden over er full av golfenker som løper etter sine menn for å kreve skilsmisse.

Sommersetras gløder

Av Finn Langeland

Det er fullt mulig å ha spilt noen av de aller beste golfbanene i verden, og samtidig ha et kjærlighetsforhold av det virkelig intense slaget til Sommersetra og Trondheim GK. Jeg vet det, for jeg har det slik. Det er et privilegium å dra nordover med køller i bagen og telle timer til første utslag der oppe på byens tak. Sauer, turgåere, elg og mygg til tross. At vi har også slikt selskap på Sommersetra, er egentlig helt som det skal være.

Jeg kom til Trondheim Golfklubb første gang utpå sensommeren i 1991, som Grønt Kort-spiller og medlem av Bergen GK. Dokumentet som ga meg spillerett, fikk jeg en mandag; samme dag gikk jeg 36 hull på Bergens 9-hullsbane i øs, pøs regnvær. Så satte jeg meg i bilen, kjørte retning Trondheim, sov en time eller to på Strynefjellet om natten og gikk rett ut og spilte 45 hull på Sommersetra!

For å ta det første først: Ikke en bane i verden har et mer spektakulært åpningshull enn Trondheim. Byen og Domen og havnen og Munkholmen, fjorden og Fosen og Tautra og Meråker. Alt dette kan mer eller mindre sees fra første utslag, om været er sånn noenlunde. Med så mye vakker og naturgitt distraksjon er det ikke rart at vi arme golfspillere misser til høyre og til venstre og overalt der det ellers er mulig!

Trondheim Golfklubb har ærverdige aner. Banen var spilleklar i 1950, som en av landets aller første. Den gang var ikke golf noen folkesport. Eksplosjonen i antall spillere kom faktisk først på 90-tallet. Svenskene var minst 30 år tidligere ute enn oss. Det er et tankekors at en sport som entusiastisk bæres frem av politikere og myndighetspersoner på den andre siden av Kjølen, fortsatt blir så til de grader motarbeidet her hjemme.

MENNESKENE

På Sommersetra har det til nå ikke vært mulig å vinne gehør for ni nye hull. Det er synd og skam. Men jeg skal vokte meg vel for å gå inn i kommunalpolitiske debatter, tilbake til banen i stedet, banen og menneskene som spiller på den! Min begeistring for den trondhjemske utøvelse av vår kjære sport handler nemlig også i aller høyeste grad om golfspillerne i Stiftstaden. En usnobbet, laid-back og inkluderende gjeng – med stor evne til å få selv gjestende bergensere til å føle seg velkommen.

I særlig grad vil jeg sende en hilsen til "Lost Ball's Team", en samling lokale størrelser som virkelig lever opp til sitt praktfullt selvironiske navn. Kølleføringen er høy, uansett score, humøret ditto, selv når verden er vanskelig og været til å søke klimatisk asyl av. Mange nok runder med disse karene kan gi varig men, men da av den livskvalitet-økende sorten. Når "El Ventilador" stiller seg opp 45 grader skrått mot slagretningen – rett og slett for å kurere en slice i verdensklasse – er intet øye tørt. Knapt heller noe sete.

Jeg spilte en gang ”Super-Maraton” på Sommersetra; 72 hull på en dag. Jeg ble sikkert sist i turneringen, etter 15 slag første gang jeg var innom det korte tredjehullet. Bunker-teknikken er ikke hva den har vært, og det har den da heller aldri vært, for å si det slik. Rent fysisk var det egentlig en fornøyelse å gå rundt banen de nødvendige åtte ganger. Men jeg var imponert over det ikke beskjedne antall hjemmespillere som kom rett fra fest og deretter fullførte en av golfens større prøvelser.....

TREFFPUNKTENE

Trondheim GKs beste hull? Jeg tror vi sier nummer seks. Bare langt-slående spillere har green’en i sikte på andreslaget. Mange av oss andre er i hovedsak nødt til å leve med at vi simpelthen ikke ser verken flagg eller green der vi står og prøvesvinger. Men ambisjonen om å få til tidenes utslag er alltid tilstede når man står på matten langt der oppe i skogen og samtidig vet at det er en jungel til høyre og folk på green’en skrått venstre. Store bartrær har til nå heldigvis forhindrede store katastrofer, men slik Sommersetra er anlagt, er det nok av steder der treffene lett kan bli av det ubehagelige slaget.

Dessverre virker det ikke som om kommunens folk har tatt inn over seg at golfballen er hard og at den tidvis beveger seg svært raskt: Nye turstier er anlagt tett på banen, der folk kommer og går i alle retninger. Knapt noe strålende kommunalt bidrag til harmonisk naboskap og fredelig sameksistens mellom Bymarkavandrere med og uten golfkøller.

Jo mer jeg tenker på Trondheim Golfklubb, jo mer konkluderer jeg i retning av at det snart må bli sesong igjen. Og hvorfor ikke en riktig lang sesong i Trondheim? En by som med den aller største selvfølgelighet åpner Lerkendal for fotball på europeisk toppnivå i desember og mars, kan ikke være tilfreds med at golfsesongen først har en nølende start i slutten av mai, og at høststormene år om annet innledes før oktober er påtenkt.

GOLFRUNDEN

En ting irriterer meg i Trondheim: Det er alltid noen som ”berre ska’ spæll ni hull, sjø”. Tungt å spille med slike. En golfrunde består av 18 hull, verken mer eller mindre! Les hva John Updike skriver. Den verdensberømte amerikanske forfatteren sammenligner oss golfere med tidligere tiders veidemenn. Og grunnen til at det ble 18 – ikke tolv eller ni hull på en runde – er i følge samme Updike at det skal være en anstrengelse og en overvinnelse innbakt i kampen for å komme seg rundt banen på anstendig vis.

Lovet å komme hjem til middag? Hva er vel hjemmelaget mot klubbens eget kjøkken! Lovet å hente ungene i barnehagen? Patetisk. Lovet å kjøre svigermor til supermarkedet? Ikke til å holde ut! Ta dere sammen, trøndere, ta tilbake kontrollen over egen tid. Jeg vet at landsdelen er full av sterke og krevende kvinner, men visse ting er for alvorlige til at hjem-

mefronten kan innrømmes seriøs innflytelse. Golf er blant disse tingene.

Apropos kvinner; Trondheim er blant de klubber som har fått frem også svært gode kvinnelige golfspillere. Det er bra. I likhet med klubber som Borregaard, Kristiansand og Bergen, har Trondheim gang på gang demonstrert at ni dristig anlagte hull i tøft terreng faktisk kan være mer enn tilstrekkelig til å ale opp talenter som hevder seg nasjonalt. Alle vet at Trøndelag ut av boken om norsk idrettshistorie, ville være ensbetydende med en bok uten innhold av betydning. For en som vet hva det kreves av ferdigheter og stayer-evne for å spille Sommersetra bra, er de trønderske hoffleveranser av norske toppgolfere for en ren selvfølgelighet å regne!

Lykke til i jubileums-sesongen! Håper vi sees.

Formenn i Trondheim Golfklubb 1950 - 2000

1950 – 1951	Lorentz Cappelen Smith
1952 – 1958	E.A Cappelen Smith jr.
1959 – 1961	Knut Anker Bache
1962 – 1963	Just Meincke Finne
1964 – 1966	Arne Reinertsen
1967	Otto S. Knudsen
1968 – 1969	E.A Cappelen Smith jr.
1970 – 1971	Sven Falk Jansby
1972	Just Meincke Finne
1973 – 1975	Birger Wist
1976 – 1978	Svein Floer
1979	Dagfinn Langsøe
1980	Julie Cappelen
1981 – 1982	Svein Floer
1983 – 1984	Anders Fløistad
1985 – 1986	Carl Fredrik Hestbek
1987 – 1989	Ketil Bloch Lie
1990	Reidar Dullum
1991 – 1993	Willy Mørch
1994 – 1996	Håkon Fagerhaug
1997 – 2000	Per Arne Helland

Greenkeepere 1950-2000

1968 – 1973	Odd Steen
1974 – 1978	Jarle Asbjørnslett
1979 – 1981	Terje Block Lie
1982 – 1986	Knut M. Mærk
1987	Børge Opland
1988 – 1992	Knut M. Mærk
1993	Erik Andersen
1994 – 1995	George Pullinger
1996 – 1998	Inge Dybdalsbakk
1999	Jørn Johansen

Trenere 1950 – 2000

1952	T. W. Spence
1953 – 1955	A. M. le Chevalier
1956 – 1957	Hampton
1958 – 1959	Scanland
1960 – 1961	Penfold
1962	Blackie
1963 – 1964	Backhurst
1965 – 1966	T. Spence
1967 – 1973	Eric Green
1974 – 1977	Derek Smith
1978 – 1981	David Saich
1982 – 1984	Graham Campell
1985 – 1986	Lasse Nilsson
1987 – 1989	Keith Dudman
1990 – 1992	Tom Vollan
1993	Robert Grav
1994 – 1998	Derek Crawford
1999 – 2000	Tom Vollan

**Medlemsoversikt 1950 - 1999 i Trondheim Golfklubb
stiftet 27. oktober 1950**

År	Medlemstall	År	Medlemstall	År	Medlemstall
1950	23	1970	174	1990	347
1951	51	1971	191	1991	405
1952	53	1972	178	1992	443
1953	55	1973	177	1993	487
1954	74	1974	220	1994	500
1955	86	1975	215	1995	502
1956	91	1976	235	1996	626
1957	104	1977	245	1997	704
1958	92	1978	241	1998	840
1959	99	1979	264	1999	1005
1960	111	1980	214		
1961	123	1981	251		
1962	120	1982	245		
1963	133	1983	253		
1964	132	1984	231		
1965	142	1985	266		
1966	149	1986	292		
1967	152	1987	240		
1968	175	1988	298		
1969	187	1989	311		

Ved stiftelsen i 1950 var det 23 som betalte innmeldingsavgift.
Medlemskontingent ble første gang innbetalt i 1951.

TGK har hatt to æresmedlemmer:

- Lorentz Cappelen Smith som var klubbens første formann,
ble æresmedlem i 1957.
Han døde 23. februar 1967.
- E. A. Cappelen Smith jr. som var med helt fra starten og var
formann en årrekke, ble æresmedlem i 1974.
Han døde 22. mai 1996.

Medlemskontingent – utviklingstrekk - Trondheim Golfklubb

År	Medlemskontingent	Innmeldingsavgift
1950	Aktive herrer kr. 200,- Damer kr. 50,- Junior 20-25 år kr. 50,- Junior 15-20 år kr. 25,-	Kr. 200,- Kr. 50,- Kr. 50,- Kr. 25,-
1968	Senior herrer over 30 år kr. 300,- under 30 år kr. 100,- Senior damer over 30 år kr. 175,- under 30 år kr. 50,- Junior t.o.m. fylte 21 år kr. 50,- Familie maks. kontingent 3 medlemmer kr. 525,-	Kr. 200,- Kr. 50,- Kr. 50,-
1978	Senior over 23 år kr. 500,- Junior 17-22 år kr. 175,- Junior under 17 år kr. 150,- Famili rabatt 10 %	Kr. 250,- Kr. 125,- Kr. 125,-
	<p>På ekstraordinær generalforsamling 16/2-1978 ble det vedtatt avgift til nytt sanitæranlegg (vannklosett og dusj)</p> <p>Senior kr. 600,- en gang for alle, alternativt kr. 160,- pr. år i 5 år</p> <p>Junior kr. 40,- pr. år i 5 år</p> <p>Avgiften ble krevd inn i 10 år regnet fra 1978</p>	
1983	Senior kr. 1.100 Ungdom 22-24 år kr. 660,- Junior 17-21 år kr. 385,- Junior under 17 år kr. 220,-	
1990	<p>Det ble vedtatt at medlemmene måtte gå inn med et medlemslån for å dekke kostnadene til ny driving range:</p> <p>Medlemslån kr. 2.000,- pr. medlem som tilbakebetales 1999 ev. 1 år etter utmelding, alternativt en årlig renteavgift på kr. 300,-.</p>	
1993	Senior kr. 2.000 Ungdom 22-24 år kr. 1.150 Junior 17-21 år kr. 700,- Junior under 17 år kr. 250,-	Kr. 2.000,-
2000	Senior (fra 22 år) kr. 2.950,- Ungdom (19-21 år) kr. 1.800,- Junior (under 19 år) kr. 1.200,- Famili rabatter Familiemedlem nr. 2 25 % Familiemedlem nr. 3 35 % Familiemedlem nr. 4 + 45 % Studenter, vernepliktige kr. 1.800 Pensjonister (med begrenset spillerett) kr. 2.200,-	Kr. 3.500,- Kr. 1.800,- Kr. 1.200,- Kr. 2.200,-

Utvikling greenfee – Trondheim Golfklubb

Gjestebooken viser at det har vært mange greenfeespillere (gjestespillere) fra alle verdenshjørner på Sommerseter.

I 1968 var greenfee på kr. 15,- pr. dag. Medlemmer i andre norske golfklubber betalte ikke greenfee når de foreviste gyldig medlemskort – en ordning som varte t.o.m. 1972.

I 1978 var greenfee kr. 30,- pr. dag. I 1983 kr. 60,- pr. dag og kr. 200,- pr. uke.

I 1988 kostet det kr. 100,- pr. dag og kr. 350,- pr. uke, og det var halv greenfee for junior under 16 år. I 1993 var prisen henholdsvis kr. 150,- og kr. 500,-.

Fra 2000 er det innført krav om at greenfeespillere (gjestespillere) må ha offisielt hcp. (36/36) for å spille på banen. Greenfee er kr. 200,- pr. dag og kr. 600,- pr. uke. Junior (under 19 år) har halv pris.

Caddiefee

Avgiften for caddie var:

1968	9 hull	Autoriserte caddies og junior	kr. 4,50
		Uautoriserte caddies og vogntriller	kr. 3,00
	18 hull	Autoriserte caddies og junior	kr. 8,00
		Uautoriserte caddies og vogntriller	kr. 5,00
1973	9 hull	Autoriserte caddies og junior	kr. 8,00
		Uautoriserte caddies og vogntriller	kr. 5,00
	18 hull	Autoriserte caddies og junior	kr. 15,00
		Uautoriserte caddies og vogntriller	kr. 10,00
1978	9 hull	Autoriserte caddies og junior	kr. 9,00
		Uautoriserte caddies og vogntriller	kr. 5,00
	18 hull	Autoriserte caddies og junior	kr. 18,00
		Uautoriserte caddies og vogntriller	kr. 10,00

Ordningen med caddiefee opphørte i 1981.

Litt om den økonomiske utviklingen i Trondheim Golfklubb

År	Inntekter	Utgifter	Reklame-/ sponsorinntekter
1968	Kr. 43.918	Kr. 42.267	Kr. 10.370
1978	Kr. 137.106	Kr. 136.942	Kr. 9.000
1983	Kr. 303.751	Kr. 312.848	Kr. 20.310
1994	Kr. 1.642.304	Kr. 1.572.670	Kr. 126.037
1999	Kr. 2.753.253	Kr. 2,251.419	Kr. 380.000

Administrasjon av klubben

Klubben har i alle år vært drevet på frivillig basis. Det har vært ansatt trenere og greenkeeper, mens styret, komiteer og enkeltmedlemmer har tatt seg av administrasjon, dugnader, opplæring, informasjon, turneringer og konkurranser m.m..

Fra 1967 til 1978 var fru Wenche Holtermann klubben sekretær. Hun var stilt til disposisjon til å utføre sekretæroppgaven av A/S E.A. Smith.

I 1994 ble Torbjørn Østerlie ansatt som klubben første lønnede sekretær på halvtid. Stillingen ble heltid-stilling fra 1997. Torbjørn Østerlie sluttet etter sesongen 1997.

Siden 1. februar 1998 har Ole Erichsen vært ansatt i stillingen som daglig leder.

Redtør:

Knut Wold

Grafisk utforming:

B2B Primator AS

Redaksjonskomité:

Kirsti Jaråker, Birger Wist, Jørn Adde,
Tor Blaasmo, Ole Erichsen, Knut Pedersen

*En takk til alle som har medvirket
med stoff og bilder til dette jubileumsskrift.*

GRILSTAD

 **strand
PLAST**

Vesta

ABB Installasjon - din totalleverandør i midt-Norge

*Anlegg og tekniske
totalentrepriser*

*Komplette telekom-,
IT- og AV- løsninger*

*Service samt internkontroll
og vedlikeholdsavtaler*

ABB Installasjon

Fossegrenda 7b
7483 TRONDHEIM

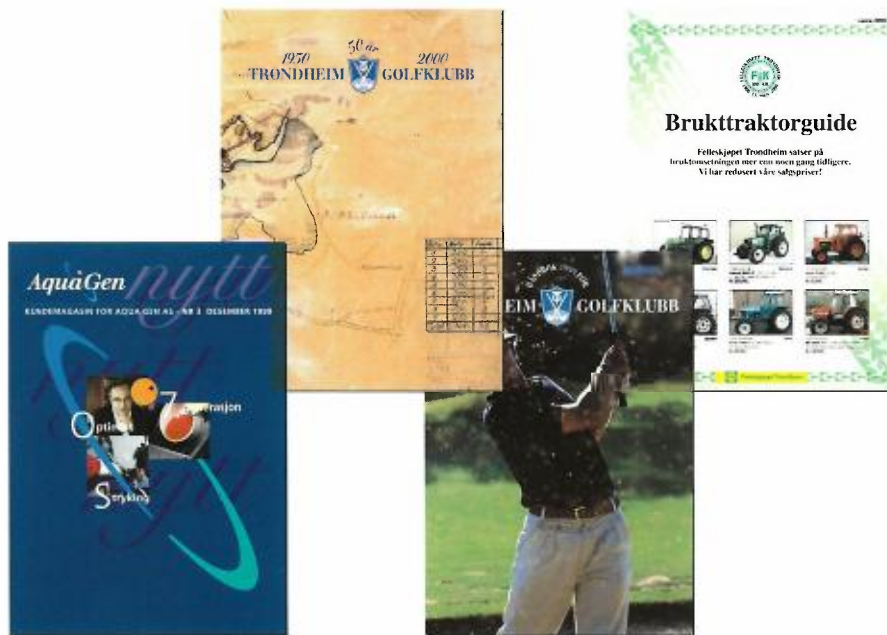
Tlf.: 73 82 43 00

Fax: 73 82 43 99

The ABB logo consists of the letters 'A', 'B', and 'B' in a bold, red, sans-serif font. The 'A' is stylized with a horizontal bar that is slightly offset from the vertical bars. The 'B's are also stylized with a horizontal bar that is slightly offset from the vertical bars.

Det koster ikke 1000 kroner å stikke nesen inn!

- Bruk oss som et reklamebyrå
- men med en enklere organisasjon
og lavere timepris.

B2B Et grafisk byrå
- fra idé til ferdig produkt

Olav Tryggvasonsgt. 31 • 7011 Trondheim • Tlf. 73 84 23 00 • Fax 73 84 23 01
E-post: b2b@b2b.no • Internett: <http://www.b2b.no>

Britannia Hotel

- ditt golfhotell i Trondheim

Queens Pub

Jonathan
MAT & VINKJELLER

BRITANNIA HOTEL GRUNNLAGT 1897

BRITANNIA HOTEL

T r o n d h j e m

Telefon: 73 80 08 00 Fax: 73 80 08 01

Dronningens gt. 5, 7401 Trondheim

E-mail: britannia@britannia.no - Internett: www.britannia.no

Biler for viderekomne...

Endelig er den her! Honda S2000 er en fullblods sportsbil som yter hele 240 hk. v/8300 o/min. 6-trinns manuell girkasse, bakhjulstrekk og differensialsperré gir bilen utrolige kjøreegenskaper.

Den nye **Honda Accord** har blitt en eksklusiv sportssedan med høye ytelse og topp kjøreegenskaper. Accord leveres i en rekke forskjellige utstyrs- og motorvarianter, vi hjelper deg med å finne din favoritt!

At **Honda CR-V** ble en kompesuksess allerede ved introduksjonen forster vi godt. Dette er en perfekt familiebil for norske forhold. God plass, automatisk 4-WD, høy bakkeklaring og kraftig 2-liters motor har gjort CR-V til en vinner!

Nå tar du **Honda HR-V** både i 3- og 5-dørs utgave, begge med automatisk 4WD. Med sitt karakteristiske utseende, smarte løsninger og gunstige pris har HR-V vunnet mange hjerter. Dette er rott og slett en stor sjanse!

Fische Bil AS - 7486 Trondheim, Ved Bakke Bro
Tlf.: 73 53 82 00 Fax: 73 53 82 02 E-mail: bil@fische.no www.fischebil.no

F i r s t m a n , t h e n m a c h i n e

- En del av

På tide med nytt golfutstyr?

Se ► Golf

*Det er ikke den ting Gule Sider
ikke kan hjelpe deg med.*

Et globalt bilmerke i vekst er en naturlig partner til en global sport i vekst...

 TOYOTA
HELL BIL

Trondheim, Stjørdal, Orkanger, Oppdal, Røros

Den Norske Gullskatten

Sikre deg et stykke norsk historie!

Foto: Jørn Adde

MYNT-, GULL- OG SØLVVARER

Dronningensgt. 46 • 7012 Trondheim

Tlf. 73 87 37 37 • Fax 73 87 37 40

Internett: www.riibe.no

E-mail: mynt@riibe.no

SIEMENS

Løsningsentreprenør og teknologiagent

Siemens Business Services (SBS) leverer tjenester og produkter som bygger bro mellom menneske, organisasjon og teknologi. Hele organisasjonen og kompetansen vår er styrt inn mot rådgivning, design implementering og forvaltning av løsninger som skal støtte opp under kundenes forretningsprosesser. Siemens Business Services ønsker å opptre som kundenes løsnings-

entreprenør og teknologiagent. Med det mener vi å gi uttrykk for at vi er kundens forlengede arm i alle spørsmål om informasjons- og kommunikasjonsteknologi. Derfor tar vi ansvar for hele anskaffelsesprosessen, og kan trekke veksler på en verdensomspennende organisasjon som dekker alle behov for kompetanse, programmer, maskinvare og utstyr.

Telefon: 73 95 99 00, telefaks: 73 95 99 01
Internett: www.sbs.siemens.no

- det ledende
kommunikasjons-
selskapet
i Norge.

<http://www.telenor.no>

TRONDHEIM GOLFKLUBB,
BANE PÅ SOMMERSETER.

MÅL 1:5000.

